RAFAELOVA ŠKOLA

Princezna klenotů

Renata Štulcová

MAITREA

Rafaelova škola

Princezna klenotů

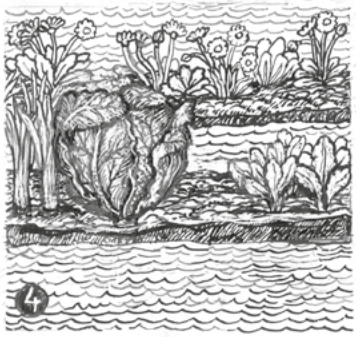

ATLANTIDA

ostrov Mágů
Severní Nemeton
Méru
hora
Kilimážské hory
Jezerní krajina
Dračí jezero
Nemeton Atlantida
BAŽINY
VELKÁ POUŠŤ
Modrá řeka
DŽUNGLE
sídlo Sachmet
Nemeton Thy
Velká řeka
Plující jezero
Ohnivé jezero
Jižní Nemeton
mys Ohně

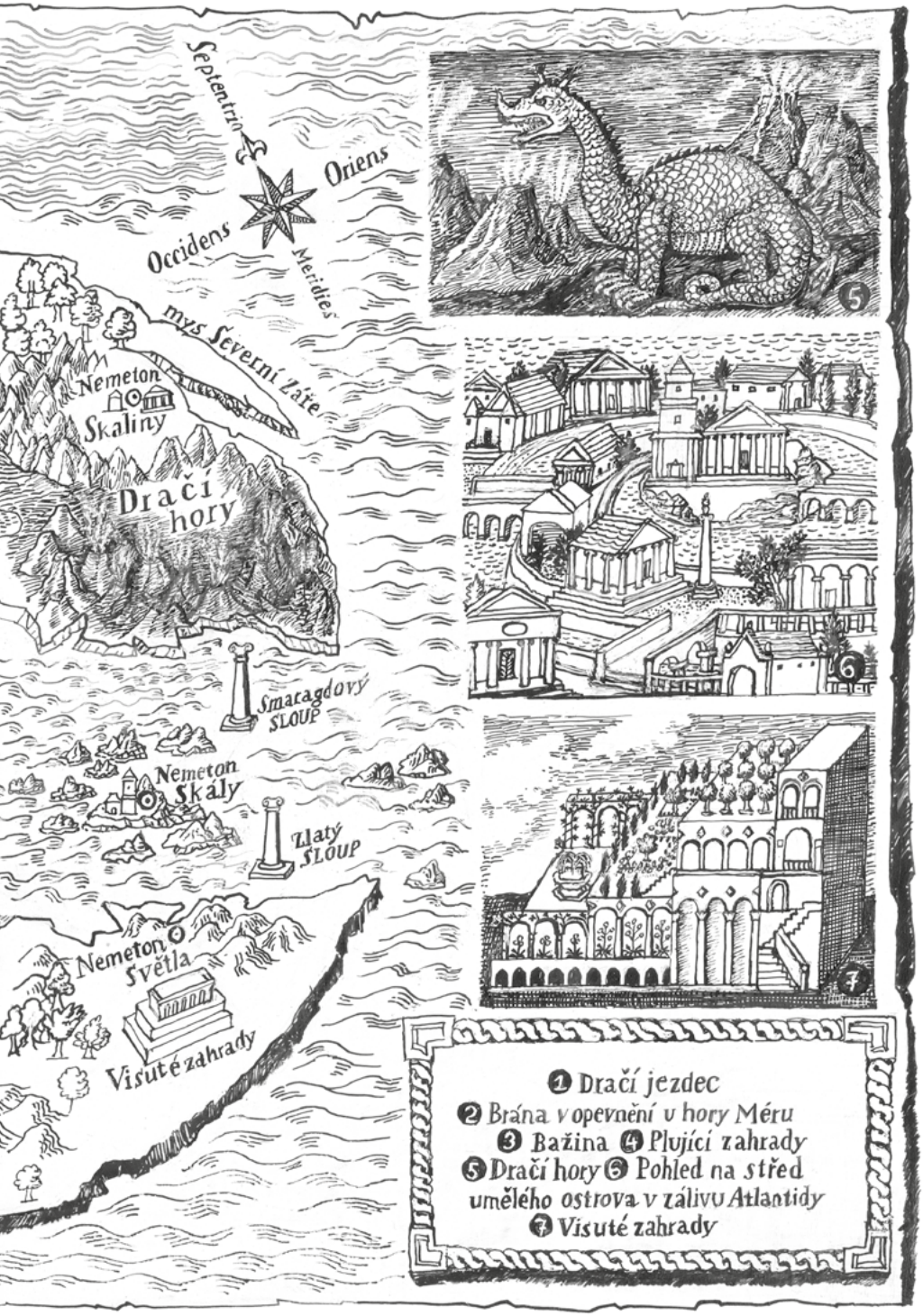
Septentrio
Oriens
Occidens
Meridies
mys Severní Záře
Nemeton
Skaliny
Dračí hory
Smaragdový sloup
Nemeton Skály
Zlatý sloup
Nemeton Světla
Visuté zahrady
5
6
7
1 Dračí jezdec
2 Brána v opevnění v hory Méru
3 Bažina 4 Plující zahrady
5 Dračí hory 6 Pohled na střed umělého ostrova v zálivu Atlantidy
7 Visuté zahrady

Rafaelova škola

Princezna klenotů

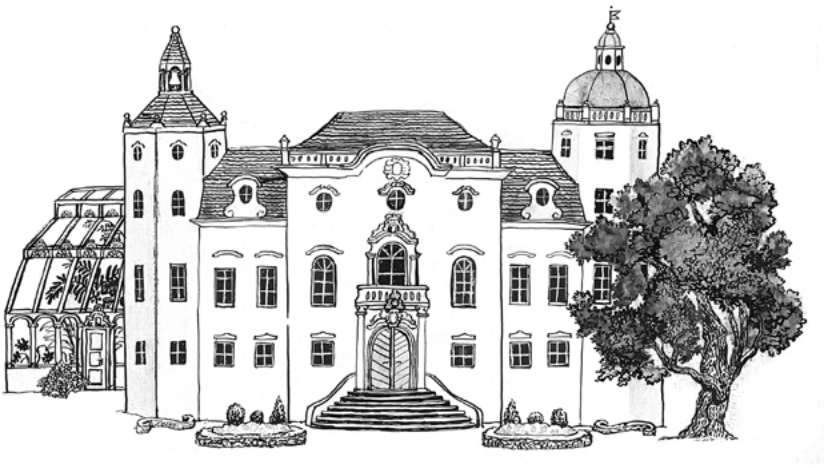

Renata Štulcová

MAITREA

2022

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR
Štulcová, Renata, 1969-
Rafaelova škola. Princezna klenotů / Renata Štulcová. -- První vydání. -- Praha : Maitrea, 2022. -- 596 stran

ISBN 978-80-7500-644-8 (brožováno)

* 821.162.3-31 * 821-93 * (0:82-312.9)
– české romány
– fantasy romány
– publikace pro mládež

821.162.3-3 - Česká próza [25]
821-93 - Literatura pro děti a mládež (beletrie) [26]

Renata Štulcová
Rafaelova škola

Copyright © Renata Štulcová, 2022
Illustrations © Jarmila Marešová, 2022
Czech edition © MAITREA *inspirace srdcem*, s.r.o., Praha 2022
ISBN 978-80-7500-644-8

Obsah

1. Čtyřicet dní zbývá 1
2. Kam se poděli králové? 33
3. Řád Divých 73
4. Klenot vody 109
5. Knihovna vzpomínek 159
6. Zlomit tabu 221
7. U sestry 247
8. Absurdita 293
9. Na spirále 329
10. Krajina podvědomí 369
11. Hlubina 401
12. Čím se soužíš, králi? 441
13. Královská hra 495
14. Třešňové květy 545

Milí čtenáři,
snažíme se, aby naše knihy byly perfektní. Pokud i přesto objevíte v textu nějakou chybu, napište nám na *nakladatelstvi@maitrea.cz* a my ji rádi opravíme.
Díky, Vaše nakladatelství

Měly to být nejkrásnější Vánoce v Muriásu. Nejkrásnější návrat slunce v zemi, jež se stala naším útočištěm po pádu Atlantidy. Ale sedm jedovatých šípů naši naději zničilo. Moje milovaná Mani s Adhirajem tuto zemi nikdy nespatřili. Marina a Rowan ji spatřit měli a měli v ní žít.

Vše jsme pro ně připravovali. Celý podzim jsme spěchali. Chystali jsme oslavy. I těm nejmladším vílám a elfům rodiče vyprávěli o mé něžné Marině a o statečném Rowanovi. Nyní se k příběhům přidal poslední. O Rowanovi, který obětoval svůj život, a o Marině tesknící tak, že se topíme v mlze. Muriás i celé království. I celá Evropa.

Budeme muset vyvěsit černé sukno?

1. Čtyřicet dní zbývá

Jak na zemi, tak v nebi je více věcí,
o kterých se filozofům ani nezdá.
William Shakespeare, *Hamlet*

ZÁSVĚTÍ. SVĚT VYŠŠÍCH ROZMĚRŮ, kam lidská noha nevkročí, kam se lidé dostávají jen ve snu, či po smrti. Zato elementálové mohou Zásvětím procházet i v bdělém stavu, způsobem ještě lepším, než jakým se lidé procházejí po třírozměrné Gaie. Pralátka Zásvětí vnáší lidem ve snech do mysli zmatek, kdežto elementálové mohou tuto pralátku formovat podle svých představ. Mohou si vytvářet vlastní světy, což se spícím lidem málokdy podaří.

Elementálům stačí projít bránou, která je od Samhainu po Beltain otevřená, a převozník je dopraví na ostrov, kde spatří hrad. O něm se mezi lidmi vyprávějí krásné i děsivé pověsti. Hrad Aininy dcery Mareny… Vysoká temná silueta nad jezerní hladinou, vlnící se hluboko pod oním hradem.

Jen elementálové vědí, že v Zásvětí, kde se vše neustále mění, drží hrad pohromadě pouhými Mareninými myšlenkami.

A Marena teď v zamyšlení vystupuje po schodišti ze sklepení. Soustředěná se točí spletí temných studených chodeb v místech, kudy chodí jen ona sama.

Už se dostala k jednomu ze svých tajných východů, které kdysi z pralátky stvořila, přehodila si přes namodrale se lesknoucí vlasy černý závoj a doprovázena černými kočkami vykročila do noci.

„Jak nehybný dokáže být tenhle svět. Jako obraz, který namaluje člověk. Těžká samota, hlína, která voní, až když si její vůni představím," povzdychla si. „Pralátko, pohni se, větře zaduj, ať se cítím jako mezi živými," zašeptala tmě a z mysli vypustila představu divokého větru. Závoj jí ihned zavlál a ona se vydala dále od hradu.

Smutná a důstojná neslyšně kráčela noční krajinou, která se jí u cípů černého pláště rozpadala v kouřové víry. Nestálá pralátka ztrácela tvar, jakmile ji Marena pustila ze své moci, protože měla vážnější starosti než se zajímat o existenci hmoty v místech, kam předtím šlápla. Její mysl se upínala k atlantským mohylám. K těm, které dávno pokryla půda a les a pohltilo je Zásvětí. Teď se před ní zvedaly mezi stromy.

Kolikrát už jsem tady byla. Kdy jsem přestala své návštěvy tady počítat? Stejně pokaždé doufám… Naděje je zvláštní síla… Stejně tak doufá naše matka. Že si nimi alespoň jedenkrát pohovoří. Ale oni nepřicházejí. Stovky milionů let! Kde jsou? Sestro, otče…

Když Marena vstupovala mezi mohyly, pod nohama jí šustilo listí. Zavřela oči. Ty, které potřebovala potkat, mohla vidět lépe myslí a křídly. A tak se postavila do středu mohyl, tak jako pokaždé, a nechala v sobě doutnat smutek.

Z malé jiskry se rozhořel plamen. Marenin oděv utkaný z pralátky se zprvu jen vlnil, za několik okamžiků však již vlál jako závoj. Zvedla paže.

Tvář paní Luny nebyla vidět, nad mohylami se rychle stahovaly mraky, vítr začal ohýbat prastaré buky. Marenina mysl kreslila obrazy Mani, Retha a Adhiraje, jak si je pamatovala ze svého dětství.

„Kde jste? Prosím vás, přijďte…“

Nastavila dlaně, ale obrazy těch tří, které měla v mysli, se neproměnily v duše. Zato z hlubin Zásvětí povstávaly další bytosti, které zkáza Atlantidy pohřbila. Další a další. Marena se zalykala zármutkem. Tyto duše si pamatovaly svět, v kterém ona ještě jako malé dítě byla tak šťastná. Zahynuly jich miliony.

Znovu si představila Mani, která ji brávala do Zahrad k jednorožcům. Jenže ani tímto hřejivým obrazem sestru nepřivolala, dokonce ani ony nádherné bytosti s vlajícími hřívami.

„S Atlantidou se ztratili jednorožci,“ šeptala a tolik si přála, aby mohla plakat, ale slzy jí už dávno vyschly. Přesto měla pocit, že se zalkne.

Prudce zvedla paži a z nebes sestoupil blesk. Marenin křik se ztratil v rachotu hromu. Blesk nezanikal a bil do ní samotné a do mohyl. Dlouho bil. Protínal Zásvětí, pokračoval mezi lidi, pronikal mlhou, která ovládla Evropu a začínala se rozšiřovat i za její hranice.

„Vy, dávní, kteří jste se nevrátili po pádu Atlantidy, můžete mi pomoci najít aspoň duši Rowana?“ volala Marena, strážkyně brány

Zásvětí. Její hlas se nesl jako bouře. Před očima se jí míhaly energie bytostí, které se už neodvážily na Gaiu po pádu Atlantidy vtělit nebo narodit.

„Mani, kde jsi? Nikdy ses mi neukázala. Otče Rethe, kde jsi? Statečný Adhiraji? Potřebuju pomoci. Nemohu Rowana najít. Nevíme, kde je jeho duše. Nevíme, jak ho vyléčit. A čas se krátí. Marina je příliš mladá a neumí svůj žal ovládnout. Žal ovládá ji. Když padla Atlantida, Ainin žal přivolal takovou mlhu, až Gaia zamrzala a svět se zabalil do ledu. Avšak já si pamatuju, že matka se žalu dlouho bránila, aby teta Diana získala čas a mohla zachránit včely. A nyní čas není. Zbývají dny a ty nám proklouzávají mezi prsty. Včelám ve včelínech se krátí zásoby. První jarní květy by měly zazářit ve sněhu za pět týdnů, kdy oslavíme svátky Světla. A pak musí Gaia rozkvést. Ovocné stromy, keře, květiny. Včely je budou opylovat a živit se na nich, dokud nevykvetou pampelišky. Včely, bez kterých nebude pokračování. Čtyřicet dní zbývá, než včelám dojde potrava a budou muset vyletět ze včelínů, z úlů. Pokud do té doby mlha nezmizí, včely umrznou… Svět nemůže být bez včel!“ vykřikla Marena hořce do noci a pod tíhou jejího žalu se pralátka pohnula. Mračna fialově zazářila, vzdálené lesy zbělely a zmodraly a na okamžik se rozpadaly, než Marena svou mysl uklidnila. „Ztratíme-li včely, čmeláky a další hmyz, ztratíme svět. Zbude jen pustá Gaia.“

Jen mohyly s buky se neměnily, pocházely z třírozměrného světa, vše ostatní se chvělo a rozplývalo v chaosu, dokud Marena neotevřela oči.

„Proč neodpovídáte?“ vykřikla a hleděla do nebe, které se fialově blýskalo. „Tati, Mani, Adhiraji? Nikdy jste naše volání nevyslyšeli. Kam jste se poděli? Musíme najít Rowanovu duši a přivést ho zpátky.“ Nadechla se. „Rowane! Vrať se! Marinina mlha za čtyřicet dní započne zkázu světa. Elementálové všech království vyhlásili stav

nouze, ale na záchranu včelstev je tak málo času. A lidé, Rowane, lidé ztrácejí rozum a nechtějí vidět bombu, která jim tiká na prahu."

Marenin hlas duněl jako zvon, nesl se na vlnách pralátky Zásvětím. Odpovědí jí však byl jen nekonečný vír duší, ten, kterého vyvolávala, se neukázal.

Mareně zasvitlo v očích a následné hromy a blesky rozpoutaly v Zásvětí hotové peklo.

Zimní slunovrat se blíží. Dny se krátí, mlha zalehla Evropu tak, že se téměř nerozednívá. Nyní o půlnoci v komnatě, která v Ainině zámku v Muriásu patří Marině, vystupují okolo obrovské postele s nebesy ze tmy nejmocnější elementálové. Nejen ti, kdo se zrodili na Gaie, nýbrž i ti, kdo před nimi na Gaiu přišli.

Za hustou mlhou nad nimi právě proplouvá paní Luna a oni cítí její energii, měkké starostlivé doteky, hojivou sílu. Sami zahaleni v pláštích stojí jeden vedle druhého a mlčky hledí na lůžko, kde vedle téměř průsvitného elfa leží víla. V poloze na boku je stejně jako on přikryta hebkou tkaninou, pod kterou se jí rýsují velká křídla. Víla objímá dávnou atlantskou knihu a v hlubokém spánku, který metamorfóza přináší, se jí na řasách lesknou slzy. A u nohou jí dřímají kočka se psem.

Staří moudří elementálové se nehýbají. Čas pro ně nic neznamená a na tyto okamžiky čekali věky. S tichou moudrostí pozorují světelnou báň, kterou nad Marinou a Rowanem vytvořil amulet paní Luny.

Rudé a zlaté nitky výbojů přejíždějí po báni, energie výbojů srší a zároveň s ní elementálové naslouchají také tónům z hlubin a výšek kosmu.

Princeznina mysl zůstala během metamorfózy otevřená a všichni v ní čtou a vědí, co znamenají slzy na její tváři.

„Zůstanu tady s dcerou až do konce metamorfózy," zašeptala královna ve stříbrném plášti připomínající svou matku Lunu.

„Právě o to jsem tě chtěl, Veličenstvo, požádat," podíval se na ni Viktor. „Už nyní vykazuje aura Její Výsosti tolik energie, že bude třeba ji bezprostředně po probuzení hlídat. Z metamorfóz se všichni budí zmatení, děsí je čtyřrozměrný snový prostor. Jenže v sobě nemají tolik energie jako Marina. Ona by tou svou mohla přivodit neštěstí. Zvláště po obrazech, které právě sní, by se mohla chovat destruktivně."

Král lesa mu přikyvoval a pohledem vybídl profesory Fontána a Emanuela, aby také vyjádřili svůj názor.

„Metamorfóza korunní princezny probíhá v pořádku," potvrdil lékař. „Gaia i Luna řízené pramatkou Tiamat jí pomáhají. Tady," ukazoval na výboje, které se rozbíhaly ve stříbrném světle jako žilní řečiště. „Jelikož celý proces začal tak překotně, neodvážili jsme se s Marinou pohnout."

„Ano, zažíváme neopakovatelnou událost v našich dějinách," přisvědčil profesor Emanuel.

„Co praví hvězdy?" obrátil se Černunnos na astrologa Birgu, který dorazil z Kentaurionu s královnou Margaretou a mistrem Merodachem.

Birga pokýval hlavou a z temně modrého pláště mu vyklouzla ruka, když dlaní ukazoval vzhůru. „Neptun v Rybách v šestém domě nám věští příchod nejvyšší vílí léčitelky. A sama Marinina pramatka hledí na svou pravnučku starostlivě z ideje Blíženců. Dohlíží nad zrozením svobodné víly kráčející mezi světy. Marina bude v daleké budoucnosti spojovat světy, kultury, myšlenky. Předpokládáme, že pramatka do Marinina probuzení ze Zásvětí nepřijde. Pokaždé se objevuje, až když se Marina probudí."

„Její zprávy ze Zásvětí nikdy nevěstí nic dobrého," ozvala se královna Viktorie Veronika, stojící mezi Aine a Margaretou.

„Tak doufejme, že pro tentokrát nám nic zlověstného nepřinese," zamračil se Černunnos ke stropu.

„Ano, v to doufejme. Už bylo všech těch katastrof až příliš," zašeptala ředitelka Flóra, zahalená ve světle zelenkavém plášti, s nezbytnými květinami ve vlasech. Zarmouceně hleděla na oba mladé elementály. „Rychlost Marininy metamorfózy byla nevídaná. Její spolužáci vypovídali, že si na nic nestěžovala. Pouze Médea tvrdí, že Marina byla chvílemi zesláblá, ale že se obě domnívaly, že je prostě unavená smutkem. Obávala jsem se, zda jí při metamorfóze neublíží kniha, kterou objímá, ale vypadá to, že je vše v pořádku. Musím přiznat, že se mi nedaří do té knihy proniknout," obrátila se na všechny přítomné.

Nios Flóře přikývl. „Nikomu z nás to nejde, kniha je ošetřena zámkem energie."

„Od chvíle, kdy jsem viděla těch několik nakopírovaných stránek, pořád říkám, že se jedná o deník," zatvářila se důležitě Diana. „Dívčí deník, uzavřený zámečkem. To se dneska mezi lidmi prodává," podívala se na bratra. „A zašifrovaný je proto, že si do něho někdo psal tajnosti, které neměli jeho nejbližší číst. Když tak přemýšlím, napadá mě tvoje atlantská žákyňka Mani. Bylo by krásně symbolické, kdyby tenhle deník kdysi napsala ona. Pro svou sestru, se kterou se nikdy nepotká."

Aine při těch slovech sklonila hlavu. Nios Dianě smutně přikyvoval. „Také mě už napadlo, že to mohla psát i Mani. Elle Marina řekla, že díky té knize může Rowana uzdravit. Ella s Otíkem nám vyprávěli, že je překvapilo, jak si Marina přečetla Rowanův dopis a pak hned tu knihu, které najednou rozuměla."

Puk, který se až dosud mračil vedle otce, se nyní ozval. „Zdá se mi to trochu nepravděpodobné. Že by naše atlantská sestra napsala

do svého deníčku něco, co pomůže v současnosti zachránit chlapce její sestry, se kterou se ani nepotkala? Nikdy jste neříkali, že by Mani byla věštkyně. To je přece doména naší Mareny," povytáhl obočí na nejstarší žijící sestru. Sklidil však její povýšený pohled.

Aine, ponořená v dávných vzpomínkách, si povzdychla. „Nezbývá nám než počkat, až se Marinka probudí a všechno nám vysvětlí. A jestli je to tak, jestli máme naději…"

„Naději zatím máme," přistoupila Marena celá v černé až k báni. Hovořila se zavřenýma očima. „Rowan stále žije. Nenarazila jsem však na jeho duši ani v Zásvětí, ani ve světě, a tak jsem se obávala, co se s ním stalo. A teď to cítím. Je krutě uvězněn ve svém těle a nemůže k nám proniknout ani jedinou svou myšlenkou."

„Dělaly jsme přece na tom stadionu, co jsme mohly," ozvala se Rusalka, zářící svou plavou hřívou a blankytným pláštěm.

„Sestro, nikdo ti nic nevyčítá."

„Ale je to kruté. Tak mladý chlapec," povzdychla si nad ním Rusalka.

Vtom se Marina pohnula. Všichni strnuli, když nahmátla Rowanovu ruku, stiskla ji a pokračovala ve spánku.

„Musíme uvést svět do pořádku," nesl se vzápětí komnatou Černunnův hlas. „Jestli neuzdravíme Rowana, zlá mlha nezmizí. Jestli nezmizí mlha, žito uhnije na polích dříve, než vzejde. Listy stromům vypučí pozdě, květy zmrznou, včely je neopylí. Ovoce se neurodí. V mlze se rozbují nemoci. Vše živé bude umírat. Změní se řád ročních dob. Žádné jaro, léto, ani to babí. Zůstane jen nahněvaná zima. Bez vůní, jen s hnilobou… To už jsme zažili," rozhlédl se rychle po ostatních. „To se nesmí opakovat."

Je si vědoma sama sebe a tak pluje prostorem. Sluneční sokol Ra vyzařuje světelnou energii slaběji, než je zvyklá, a ona nepoznává

malou část kosmu, která je jí domovem. Jenomže nic není tak, jak by mělo být. Kde je paní Luna? Kam zmizela Gaia? Kdo je ta paní, která letí kolem Slunce na dračích křídlech? Září jako tyrkys. Jakou silou mě k sobě táhne!

„Pojď, ukážu ti počátek," šeptá jí paní a leká ji svou smutnou tváří.

Jenže přes záři letícího slunečního sokola nevidí příčinu smutku, který krásnou paní skličuje. Pak už je tak blízko, že proniká tyrkysovými závoji atmosféry a vznáší se nad hladinou mělkého oceánu. Planeta žije, podobná snu.

Pozoruje krásné bytosti jako z proměnlivého skla. Některé zůstávají na místě a připomínají rostliny, jiné se pohybují pod vodou i na hladině. Setkávají se, dorozumívají se, vyzařuje z nich radost. Prohlíží si místa, kde se bytosti zastavují a odpočívají. Stavby ve vodě vytvořené z vody se neustále mění, myšlením se dají vytvářet a proměňovat. *Jak je tohle možné? U nás na Gaie se voda takhle nechová,* obrací se na bytosti.

Na Gaie? diví se bytosti. *Odkud jsi?*

Hledí k obloze, náhle cítí, že radost bytostí pohasla jako sfouknutá svíce. Mořem zní tichá smutná píseň, voda začíná vibrovat, bouřit. Kalí se. Všichni hledí k nebi, na kterém visí obří planeta. Cizí, krásná a hrozivá. Bludná zabijácká planeta bez slunce, která změní osud, vstoupila do Sluneční soustavy ohromnou rychlostí a zkřížila dráhu ladné paní s dračími křídly. Řítí se k ní, brzy ji zavalí, rozdrtí, zničí svět, který na sobě paní zrodila. Vše nenávratně zmizí. Láska zmizí.

Všichni bezmocně pláčeme a zíráme do oblak. Já sem přece nepatřím. Proč jsem tady? Jak odsud odejdu?

Musíme vybudovat nový domov, uchovat vzpomínky na tenhle starý, burcují neznámé lidstvo ti nejmoudřejší a nejodvážnější.

Jenže kde, když naše Matka zahyne? ptají se bytosti v posledních vteřinách a odmítají se od domovské planety odpoutat. Podvolují se smrti. Přijímají osud naprostého zničení, hořkou bolest, že jejich životy, krása a láska, která na jejich planetě vládla a jejíž součástí byly i ony, budou zbaveny existence, jako by vlastně nikdy nebyly. Tak krutý je k nim nyní kosmos.

A pak už gravitace obří planety začíná ničit. Voda je tažena vzhůru. Kůra Matky v silném chvění praská. Planetární vetřelec z hlubin kosmu jako podrážka těžké okované boty padá na křehkého motýla. Náraz. Všude je oheň. Voda se vaří, mění se v plazmu.

Jsou věci, které se nedají zvrátit. Domovská planeta bojuje, jako každá matka o své děti. Odmítá se nechat pohltit. Je však proti zabijákovi slabá, rozpadá se na kusy s posledním pláčem bytostí pro jejich ztracený svět. S pláčem pro život, který mohl být a nikdy nebude. Nikdy.

A kosmem se nese poslední zoufalý vzdech umírající planety.

A ona s těmi nejmoudřejšími letí v bublině a vše se odehrává tak rychle, překotně. Plazma, žár a mráz… Eony a eony věků. Věků, kdy kolem vládne jen oheň, řev skal a pak třeskutý mráz. Slunce Ra je blíže a sílí.

Konečně nastává klid a ona se vznáší nad hladinou oceánu Gaii. Nad obzor stoupá babička Luna. Tak veliká a krásná a ve tváři podobná mrtvé paní, na kterou vzpomíná. A pak mezi idejemi souhvězdí zahlédne stín. Otisk ze Zásvětí. Vidí paní s dračími křídly, která ztratila hmotné tělo, když ve smrtelné křeči pod tíhou zabijácké planety stihla porodit a daleko od své původní dráhy odhodit

nádherné dcery, jež se staly novým domovem života. Dvě něžné dcery zvané Gaia a Luna.

Marinina duše se celá stáhla, když stínovou ideu paní spatřila. *Jako kdybych stála na hřbitově. Takhle budu jednou stát u hrobu babičky, dědy, taťky… Ta planeta nás zrodila, v poslední chvíli zachránila lásku, a sama je mrtvá… Je matkou Luny… Je to má…* Marina si konečně v tichu šplouchajících vln na Gaie uvědomila, čeho byla svědkem. Na koho se dívá.

Moje pravnučko, pamatuj, láska si vždy najde cestu, hovoří k ní paní ze Zásvětí a urychleně přechází oblohou. *Pomůžeme ti teď s poslední metamorfózou. Já s Gaiou a Lunou.*

Vilou v Jelení vísce se nesl hlas moderátorky z televize, u které seděl Marinin otec společně se svými rodiči. Pokoj sice provoněla vanilka z cukroví, které paní Fialková rozložila na tác, ale vánoční nálada letos nepřicházela. Marinina nečekaná metamorfóza přinesla všem jen neklid a strach. Marně si opakovali slova profesora Emanuela, že jejich Marina bude v pořádku.

„Tak a po novinkách v letecké dopravě, kdy se, doufejme, díky těmto drahým zařízením podaří otevřít většinu letišť i navzdory nebezpečné mlze, si ještě připomeňme, že i při snížené rychlosti došlo před čtvrt hodinou na dálnici D1 k nehodě u sjezdu na Humpolec ve směru na Brno. Srazila se dvě nákladní a dvě osobní auta a silnice je nyní neprůjezdná. Policie začíná odklánět dopravu přes exit,

ale na dálnici se už vytvořila přibližně šestnáctikilometrová kolona, doprava v ní převážně stojí. Proto pokud můžete, zvolte jinou trasu nebo cestu odložte."

V pruhu ve spodní části obrazovky přitom jako každý den běžely informace o hustotě mlhy v jednotlivých regionech a na nejfrekventovanějších úsecích silnic a dálnic.

„Dé jednička stála běžně i bez mlhy a bouraček," poznamenal Petr, zatímco na obrazovce se ukázaly počítačově vytvořené modely Slunce, Země a Měsíce a ve studiu seděli s moderátorkou noví hosté, astronomové ze Štefánikovy hvězdárny.

„To by zajímalo Marinku," promluvil starý pan Fialka na Petra, který se dal do cukroví.

„Úplné zatmění Slunce, které za chvíli začne, se během zimního slunovratu neodehrává příliš často. A zvláště aby bylo viditelné u nás v Evropě," vysvětloval starší z astronomů ve studiu. „V případě, že je jasno, patří takový úkaz k nejkrásnějším na obloze."

„Jenže my z něj nic neuvidíme," skočila mu do řeči moderátorka.

„Správně," přikývl astronom. „Ta mlha je problém. Doufali jsme, že počasí bude stát při nás, ale stále se ji nedaří rozptýlit. A když k tomu připočteme, že v době úplného zatmění Slunce zmizí naše mateřská hvězda za neprůhledným Měsícem, takže se mírně zešeří, očekáváme v době vrcholícího zatmění dneska téměř tmu…"

„To by Mariňák koukal," pokyvoval hlavou Petr. „V létě jsem plánoval, že je s Rowanem vezmu někam, kde nám ve výhledu nebudou bránit stromy. A ona je všude mlha."

„Marina se přece metamorfuje, nejela by nikam, ani kdyby nebyla mlha," podívala se paní Fialková znepokojeně na syna.

„Už je to týden, neměli by teď někdy volat ze školy, že je vzhůru? Emanuel přece vždycky telefonuje, že vše proběhlo v pořádku," vložil se do rozhovoru starý pan Fialka.

„Já tam radši zavolám," zvedl Petr ze stolku mobil.

„Nedělej to, ať nás nemají za vyplašené," zarazila ho matka. „Musíme věřit, že to všechno dobře dopadne. Vždycky to přece dobře dopadlo," zdůraznila. „Jen si myslím, že Marinečka nestihne nadílku. I kdyby se dneska probudila…"

Marinin děda se zatím zvedl a došel k oknu. Hustá mlha tmavla. V pokoji zářila jen televize a Petrův mobil.

„Je skoro deset hodin, a přitom to vypadá, že ještě ani nezačalo svítat. To jsou divné dny. Až se Marinka probudí, stejně ji uvidíme málo. Bude pořád s tím nebohým chlapcem," povzdychl si. „Loni tady řádili na Štědrý večer s Bolerem. Co kdybychom Vánoce odložili?"

Slunovratné divadlo teď nesledují v Evropě ani ptáci. Těm, co neodletěli do teplých krajin, se nechce prolétávat mrazivou mlhou. A tak vstup paní Luny mezi Gaiu a Slunce zachycují jen satelity. Na Evropu padá stín a síla těchto tří Titánů, jak lidé nazývali planetární bytosti ve Starověku, se spojuje v jedné linii. Každá kapka vody na Gaie stoupá vzhůru, sleduje pohyb Luny. A nyní se ke všem přidává ze Zásvětí Matka Gaii a Luny, paní s dračími křídly, jejíž jméno je Tiamat. Působí skrze svůj otisk na své dávné dráze v pásu asteroidů. Marinino zrození, její metamorfóza, to je velký experiment, který se nesmí pokazit.

„Mami!" vykřikla Marina děsivým hlasem a zároveň se prudce vymrštila na lůžku. Její vlastní hlas se k ní vracel silnými ozvěnami. Zacpala si uši. Marně. Zvuk přijímala celým tělem.

„Mami, mně je hrozně. Všechno se se mnou točí. Já se –" Marina se dávila. Zvedal se jí žaludek, ale měla ho prázdný.

Vytřeštila oči, oční bulvy jí lezly z důlků. Vypadala, jako by dočista ztratila rozum.

Aine seděla u dceřina lůžka celé dny a noci a s blížícím se zatměním vnímala sílící energie Titánek, které se srovnávaly do jedné linie. Čekala stejně jako všichni ostatní, že se dcera v přívalu energií probudí, ale přesto ji rychlost Marinina probuzení překvapila. Rychle se však vzpamatovala a dceru objala.

„Mami, vidím nesmysly. Všechno tisíckrát jako v kaleidoskopu. Moje hlava," chytala se za ni. A zase hmatala do prostoru, který byl vyplněný neznámými vlnami a křivkami. Všechno bylo v pohybu, ve víru, tělo jí vibrovalo energií. Marina se chvěla a potila. „Mami…"

Zaslechla kočičí zasyčení a psí mručení, obě zvířata se před ní schovala do rohu komnaty.

„Pst, zavři oči i všechny ostatní kanály, kterými vidíš," tiskla ji Aine k sobě. „Musíš se uklidnit, co nejvíce uzavřít smysly. Začínáš být nebezpečná. Nabitá energií. Až se dostaneš zpátky do lidského rozměru, budeš si pomalu zvykat. Nikdo z nás nemá všechny smysly stále úplně otevřené."

I Ainin hlas se vracel jako hřmění v mnohonásobné ozvěně. Marina matku objala a za jejími zády si propletla prsty. „Mami, maminko," začala ječet a její vlastní hlas zněl jako šílenství celé Gaii, „já se zblázním… já… jsem jako z papíru. Mám… slisované prsty, placaté…"

„Počkej, ukaž, musíš mě pustit. Lehni si na bok, pozor na křídla. Ať jimi neuhodíš Rowana," ukládala ji Aine zpátky.

Marina stále třeštila oči na své ruce. „Mami, když takhle dám prsty mezi sebe, nemají žádnou tloušťku, jsem…" osahávala si obličej. „Co to se mnou je?" Znovu se pokoušela posadit. „Proč zní každý zvuk jako bouře?"

„Marino, zůstaň ležet," zpřísnila tón hlasu Aine. „Říkám ti vážně: Zavři oči i všechny ostatní smysly a poslouchej mě. Jsi teď plně na snové hladině, tedy o rozměr výše, než jsi byla ještě před týdnem. Slyšíš dokonce i zvuky neslyšitelných pochodů ve svém těle, v mém, v Rowanově, Lilyině i Čertově. A samozřejmě že tělo, které si přinášíš z lidského rozměru, vnímáš jako ploché, vždyť mu chybí čtvrtý rozměr. Během několika hodin si zvykneš…" šeptala Aine a hladila dceru po tváři a po hlavě. Marina se uklidňovala. Krotila své smysly a vzpamatovávala se.

„Rowan!" uvědomila si náhle a opět se rychle posadila. „Ro," obrátila se k němu tak prudce, až se uhodila do křídel, na která zapomněla.

„Pořád tady ležíš, lásko?" přejížděla mu prsty po tváři. I tento dotyk, dříve známý, se jí najednou zdál tak cizí. „Co je to s tebou? Co je to se mnou? Taky ti vždy připadám takhle divná jako ty mně teď?" neudržela smysly zavřené.

Náhle znovu viděla do všeho. Do Rowanova těla, do každé buňky, propadala se myslí do atomů. Cítila jejich energii. Opět se začala chvět. Místnost se s ní točila dokola. Postel se s ní nakláněla. Zatnula prsty do matrace.

„Marino!" zatřásla s ní Aine. „Poslouchej mě. Zavři všechny smysly a dělej, co ti řeknu. Jinak způsobíš vážnější výbuch než tehdy v Kentaurionu. Pro elementála je snadné vnímat různé rozměry, jen musíme pomalu a opatrně. Začneme dlaněmi. Dívej se na ně a opatrně otevírej zrak. Nesmírně pomalu, nespěchej. Musíš si zvyknout."

„Mami, Rowan –"

„Pst, tiše, dítě, pomůžeš mu, jen když budeš v pořádku."

„Ta knížka, mami, je to deník. Já to věděla."

„Marino, musíš se soustředit. Přestaň skákat od myšlenky k myšlence. Rowana chrání amulet a knížka leží tady," ukázala Aine hlavou.

„Dobře, mami, já už se uklidním. Budu se snažit, slibuju. Ale profesora Emanuela zavoláme, teprve až budu v pořádku. Ano?“

Dlouhé hodiny po slunovratu seděla Aine u dcery a pomáhala jí při prvních krocích světem světel a energií. Po návratu z lidského světa si potřebovala jako každý jiný student na vše zvyknout a nepřijít přitom o rozum. A potom se učila, které vjemy jsou pro ni bezpečné.

„Hlavně se nesnaž druhým pronikat do DNA jako předtím Rowanovi. Tuhle cestu se budeš učit až jako mnohem starší. To ani Rowan neumí.“

Marina zakroutila hlavou. „To se, mami, neboj, to nebudu. To bylo příšerné. To by mě znovu ani nenapadlo,“ hovořila s důrazem na prvním slově v každé větě a potom se znovu něžně zadívala na nehybného Rowana, obklopeného září z amuletu paní Alby, který měl na hrudi. Chvíli váhala, pak se natáhla po knize a přitiskla si ji k sobě.

„Rowan je geniální,“ zašeptala. „Sebral mi vlastně tu knihu dřív, než to mohl udělat Buadán, který ji chtěl určitě zničit. Bez ní bych nevěděla, co musím udělat,“ upřela na Aine oči.

Ta pokývala hlavou. „A o čem se v ní píše? A jak to, že knize tak najednou rozumíš?“ prohlížela si nesrozumitelná písmenka, když jí Marina knihu podala.

„No,“ Marina se o matku unaveně opřela, „to je tak složité. Budu ti to vyprávět, ale, mami, řekni mi, babička s Gaiou jsou sestry? Já jsem totiž měla takový sen…“

„Vím, dítě, co se ti zdálo. Tvá prababička chtěla, abys tak prožila vše, jak se to událo.“ Aine Marinu úzkostlivě objala. „Všechny vás o hrdinství Matky Gaii a Luny učíme až v dospělosti, až když všichni vidíte na nebi její odraz ze Zásvětí. U kentaurů jsi o ní

slyšela jako o temné paní Luně. Lidé ji často nazývají Lilith, tedy Duše. Ti, kdo nevědí, jak statečná byla, a neznají její a vlastně náš osud, o ní hovoří zle. Nazývají ji hadem, drakem. My jí říkáme Sofia, Moudrost." Aine se náhle smutně usmála. „Arthos přece u lidí zkoumá planetky v pásu asteroidů. To jsou drobné pozůstatky jejího těla, stále obíhají na dráze, která jí patřila."

„Byla tam voda," hlesla Marina.

„Ano, Sofia se stala domovem vody a vodu stihla předat novorozené Gaie, a tak ji uchránit před zničením v ledovém kosmu. A díky vodě může pokračovat život. Ještě v Babylonu si lidé její příběh a vlastně příběh nás všech tady na Gaie pamatovali. Ve svém jazyce ji nazývali Tiamat. A protože na nebi nezáří jako její dcera Luna, začali ji lidé později tady v Evropě vyřezávat jako krásnou ženu s temnou tváří pod závojem. Přesně tak, jak se jim jevila na noční obloze, když ještě aspoň někteří měli schopnost ji vidět. Marinko, ona se o nás pořád stará. Nemůže však opouštět Zásvětí příliš často. Neustále střádá síly a přitom hlídá každé hnutí v Zásvětí. Sama Sofia byla ta, která mě a náš lid poslala sem založit Muriás."

„Mami, ve mně se všechno svírá, když si vzpomenu na to, co jsem v tom snu viděla. Mohla bych se Sofií někdy mluvit? Vidět ji, když přijde ze Zásvětí? Já bych jí chtěla říct…" Marina popotáhla.

„Už jsi ji viděla. Od chvíle, kdy na tebe přímo ze Zásvětí kdosi poslal dryádí kletbu, tě chrání sama Sofia. Dodala ti energii i při tvé metamorfóze a hlavně," Aine povytáhla obočí a tajemně pokračovala, „hlídá cesty a věštby a sledovala v Zásvětí cestu šabti. Není ale všemocná –"

„Myslíš paní Hekaté?" vyhrkla Marina.

Aine přikývla. „Na cestách ze Zásvětí na sebe bere podobu, ve které ztrácí nejméně sil. Jako siréna přechází mezi našimi světy

a Zásvětím téměř beze ztráty energie. Ale teď už se vraťme k té tvé knize. Říkalas prý Elle, že něco nevíš."

Marina vzdychla. Natáhla paži a něžně se dotkla Rowana. Potom nalistovala první stránku deníku, který jí přinesla šabti, a začala překvapené matce předčítat.

„No ještě tohle ke všemu," zavrčel Petr, když v notebooku otevřel internet a zrak mu padl na titulky zpravodajství.

„Co se stalo?" ozvala se paní Fialková připravující oběd. Však už také kuchyní voněl kuřecí vývar.

„Ále, při zatmění se zastavil Staroměstský orloj," odvětil jí. Lokty se opíral o stůl a mhouřil oči do světla displeje.

„Byla taková tma, že ani hodiny holt nechtěly jít. A ten plechový kohout si dal šlofíka," pravil na to starý pan Fialka.

„Tati, tady píšou, že je to dva týdny, co celý orloj prošel revizí. A že už ho spravují tři hodiny a pořád nic. A hlavně docela vážně připomínají pověru, která se k orloji váže, že když se orloj zastaví, postihne naši zemi katastrofa."

Otec mu přes rameno pohlédl na displej notebooku a svraštil šedivé obočí. „Není toho, Petře, nějak moc najednou? Marinina nečekaná metamorfóza, Rowan, zatmění a teď ten orloj?"

Petr krčil rameny. A paní Fialková, mlčky míchající polévku, mírně pokyvovala hlavou.

Marina se stočila do klubíčka a přetáhla si přes hlavu matčinu jemnou pokrývku. Vnímala z ní energii i vůni Aine, která pod pokrývkou

včera usínala. Marina se nyní cítila jako v době před narozením, po metamorfóze si pamatovala na chvíle u matky v děloze, jak to dokáže každý elementál. Vzpomínala a vzpomínkami si ulevovala od skutečného utrápeného světa.

Nechtěla se zabývat čtyřrozměrným světem divů. Srdce jí krvácelo a Gaiina gravitace ji táhla i s křídly dolů.

Můj nejmilejší, teď tak bezbranný, když tě objímám, cítím, že jsi zajatý v těle, které jako kdyby jedem zkamenělo. Dýcháš slabě, pomalu ti tluče srdce, to nejvzácnější a nejstatečnější ze všech srdcí. Sedm týdnů jsem brečela, ale i když ses v mých slzách koupal, nepomohlo to. Prameny našeho klenotu tě neoživily. Ani léčivá síla krále lesa, která mi pomohla zachránit Čerta, ti nevrátila vitalitu. Kentauři říkají, že už ti žádný jed tělem nekoluje. Přesto je tvůj stav stále stejný. Jak tady ležím, zdá se mi, že každá vteřina tě vzdaluje životu. Všichni přiznávají, že kdybys neměl amulet mé babičky, zemřel bys hned na stadionu. V deníku je všechno jasně popsané. Ale u všech rohatých! Kdybych nebyla po metamorfóze tak unavená. Jsem tak vyčerpaná, že už ani nejsem schopná navíjet energii z okolí, zkoušela Marina otevřít dlaně, jak to dělávala při tanci. *Jsem jako zmrzlý motýl, poslední motýl v první jinovatce. Musím spát, lásko, aspoň chviličku spát,* tiskla si k hrudi dopis z deníku. *Lásko, tvůj dopis nesmí nikdo číst, nikdo nesmí přijít na to, cos objevil. Jestli máš pravdu… nevím… možná… A ta moje déjà vu… Zůstane to naším tajemstvím. Kdoví jak by všichni vzali tuto pravdu? Ublížila by jim? Asi ano, a tak se ji nikdo kromě nás dvou a našich dětí nikdy nedozví. Všem budu lhát, jak jsi to vymyslel. Chytrou milosrdnou lží budu všem tvrdit, žes knihu vzal pouze proto, aby ji nedostal do rukou žádný z kentaurů. Naštěstí jsi ošetřil dopis tak, že ho nikdo bez otevření nepřečte. Já tohle zatím neumím. Budu ten dopis nosit na těle a každý den si ho číst. A pak ti ho dám, abys mi ho přečetl sám. Uslyším zase tvůj hlas a uvidím, jak se směješ, tvoje ďolíčky*

ve tvářích. Oči, jak ti hrají smíchem. Uzdravím tě. Musím to dokázat. Nikdo jiný to udělat nemůže. Ani maminka, ani strýc, ani král lesa, nikdo… Jen já… Máme naději… Jak to říkal kameník v Santiagu? Naděje je mostem… Kdybych se tak s tebou mohla potkat ve snu. Objal bys mě a mám tolik otázek, potřebuju tvou pomoc, abych ti mohla pomoct… vzdychla a únava ji strhla do Zásvětí na prudké vlně snu.

Kdyby byla Marina vzhůru, a to nebyla, viděla by svého strýce, spěchajícího z Muriásu v umrzající noční mlze. Ozářený svými kadeřemi vstoupil Nios bránou do zahrad a parků Ainina zámku. Nic jiného než řádný průchod bránou mu ani nezbýval, protože hradby, které by aspoň na okamžik zastavily nepřítele a umožnily královně získat čas, nepostavili lidé žijící ve třech rozměrech. Takovými lidskými hradbami a zdmi dokáže každý elementál projít jako párou. Hradby a zdi pro elementály nepřekonatelné tedy musejí být postaveny ve vyšších rozměrech na snové hladině.

Ve vyšších rozměrech byly postaveny i části zámku, které Marina až do této metamorfózy nemohla vidět. Tajná spirálovitá schodiště, chodby přímo spojující místnosti na opačných koncích zámku. Pasáže, věže a celá patra s komnatami, které čekají, až si Marina poprvé uvědomí jejich existenci a vstoupí do nich.

Marina se měla se svým novým domovským rozměrem pořádně seznámit až ráno, po probuzení. Nyní neklidně dřímala v Ainině ložnici pod dohledem Světlany a Juliána. U Rowanova lůžka hlídala sama královna.

Nios se skrze čtyřrozměrné zkratky po elfích schodištích téměř v mžiku dostal na chodbu před Marininu komnatu, kde se mu elfí stráže skryté v elfím rozměru uklonily a nechaly ho projít dovnitř.

„Sestro," pozdravil Aine a zrak mu padl na atlantský deník, který ležel na lůžku vedle Rowana. Nios ho zvedl a stránky mu neslyšně klouzaly pod prsty. „Nic nevyzařují, dokonale smazaná historie," svraštil obočí a v zorničkách se mu zablýsklo. „Když si představím, že Rowan obelstil celý Kentaurion, musím konstatovat, že je geniální. A udělal moudré rozhodnutí. Sice Marinu a ostatní, tedy i mě, tahal za nos, když jsme se pokoušeli pátrat a vyšetřovat, ale na druhou stranu nám to kentauři věřili, a kniha se tak nedostala do rukou toho vraha. A hlavně: Protože kentauři nevědí, že Rowan knihu ukradl, nedošlo k rozporům mezi našimi říšemi."

Aine přikyvovala. „Chceš, Nie, kryptografický protokol, který Rowan odhalil, nebo si text rozluštíš sám?"

„Hm," podíval se na ni po očku. „Nedokázal jsem rozšifrovat první stránky, asi bude lepší, když se nebudu zdržovat a přiznám, že mě tenhle mladý elf porazil," zadíval se na Rowanovy vlasy. Ve svitu kamenných lamp kolem postele se leskly jako rudé víno. „Kde máš ten protokol?"

Aine si ukázala na hlavu a poslala bratrovi myšlenku.

Nios nevěřícně zakroutil hlavou. „Šifra založená na rytmu a melodii? Jak na to přišel?"

Aine pokrčila rameny. „Marina si Rowanův dopis schovala a já ctím jejich společné tajemství," usmála se smutně na nehybného elfa na dceřině lůžku.

Nios si zatím díky znalosti kryptografického protokolu deník v několika minutách přečetl.

„Hm," zabručel vlastně už podruhé. Stránky deníku ho vtahovaly do časů před zničením Atlantidy. „Takže Marina dostala ze Zásvětí naději, jak vyléčit Rowana, prostřednictvím deníku, který byl napsán před jejich narozením. Tedy předtím, než došlo k pokusu o vraždu. Otázka kauzality ale –"

Bratře, já jsem jí zatím neřekla pravdu, přerušila ho Aine. *Neměla jsem to srdce ji zklamat. Jenže až se Marina ráno vzbudí, budu jí muset vysvětlit, jak to všechno vlastně je. Že jí šabti v deníku dala falešnou naději.*

Proč ale potom deník ze Zásvětí vynesla? K čemu by měl tedy sloužit, když ne k vyléčení Rowana? zamyslel se Nios a přistavil si k lůžku křeslo. Když usedl, aura jeho vlasů navlhlých jinovatkou se spojila se září Lunina amuletu kolem Rowana.

Aine mladému elfovi rovnala vlasy kolem tváře. *Souhlasím, že ten, kdo psal v Atlantidě deník, psal opravdu o jediné léčebné kůře proti jedům, která by Rowanovi mohla pomoci. Jenže v době atlantské se do Zahrad k rimu dalo chodit pro pomoc. Teď je cesta uzavřena i pro nás. Nie, od chvíle, kdy mi Marina deník přečetla, tady sedím a hledám způsob, jak se do Zahrad dostat. Ale jediné, co vím jistě, je, že žádná cesta není. Po pádu Altantidy žádná nezbyla. Jenže Marinina radost, že rimu jí pomůže Rowana uzdravit, byla tak jiskřivá, že jsem jí nemohla říct pravdu. A teď musím sebrat odvahu, a až se probudí… Nie, bojím se, že jí pukne srdce.*

Po zbytek noci oba Atlanťané mlčeli a bloudili myslí daleko v prostoru i čase, ale cestu, na kterou se Marina chtěla vydat, nenacházeli. Zanikla s Atlantidou.

Do Motýlí věže pod klenutý strop jako pod koruny stromů se otevřenými okny drala dovnitř mrznoucí mlha, a Marina si tak náhle připadala jako v zamrzlém majáku u Sirén. Lekla se té vzpomínky a zvedla se, aby okna zavřela.

Takové ticho… Vzduch oděl se do kapek vody a vznikla mlha. Každý z nás tak získal soukromí, napadly ji verše. *Nic není slyšet, každý hluk ta mlha utlumí. Bez mlhy by dnes ticho nebylo. Bez vzduchu by nemohl hluk být. Bez vzduchu by nebyla mlha a my bychom nemohli žít…*

Proč je vlastně pořád mlha? Proč jsem tady sama? Už jde! Běží po schodech.

Marina jde s úsměvem vstříc vysokému elfovi. Jeho rudé vlasy a jasné zorničky před ní však mizejí v mlze, která houstne, až je oddělí.

„Rowane!" natahuje paži, a když vykročí, ztrácí pevnou zemi pod nohama a padá po schodišti…

Probudila se. Srdce jí zrychleně tlouklo a lapala po dechu. *Jsem v bezpečí? Byl to sen?* škubla sebou bezvládně pod pokrývkou. *U všech rohatých! Probudila jsem se jako labuť,* došlo jí a rozhlížela se do šera. Mlha nedovolila prvním slunečním paprskům osvětlit zámek. *To zlaté spirálovité schodiště, to jsem dřív lidským zrakem neviděla. Kam asi vede? A tamhle mezi oknem a dveřmi se dá projít? Tam přece dřív byla jen pevná zeď! Teď vidím chodbičku.*

Zvedla elegantní krk, přesto vypadala směšně. Labuť utopená v Ainině noční košili. Když za několik okamžiků završila svou metamorfózu do vílí podoby, snažila se vrátit do snu a odhalit mlhu, kterou viděla v Motýlí věži. Snažila se v tom snu znovu zahlédnout živého Rowana.

A nakonec nemyslela vůbec na nic. Se svěšenými rameny zírala před sebe a utlumila činnost své nyní tak silné vílí mysli. Komukoli, kdo by ji právě viděl, by připomínala sochu z bělostného mramoru, které pod kůží vystupuje řečiště modrých žilek. Víla, skutečná nositelka modré krve elementálů, kterou si v dějinách falešně přisvojili ti, kdo se je snažili vyhladit.

Náhle ožila a hmatala kolem sebe, až v noční košili našla Rowanův dopis, s kterým usínala. *Pomuchlala jsem ho, musím na něj najít nějaké desky nebo schránku,* napadlo ji, když ho na klíně uhlazovala. Náhle strnula.

Co když je to všechno jinak? napřímila se. *Když jsem mamce četla deník, nijak na to nereagovala. A vlastně kdyby se dal rimu přivést, mamka by to už dávno udělala… No, ona sama by nemohla, ale určitě by za ním poslala nějakou panenskou vílu. Nebo přímo mě. Mamka pořád opakovala, že si musím odpočinout.*

Ona mi něco tají, hrklo v ní a seskočila z postele. Udělala krok. Nakročila na druhý a zastavila se. Zadívala se do průchodu mezi oknem a dveřmi. Před ní se otevíral vstup do knihovny, o němž doposud nevěděla. Byl to průchod do knihovny na opačné straně zámku, kterým nyní přes celý zámek do té místnosti viděla. Pro člověka absurdní představa, pro elementála prostě cesta čtvrtým rozměrem.

Proč nám o tom nikdy nikdo ve škole příliš nevyprávěl? Proč mi mamka nevyprávěla, co jednou uvidím ve vyšším rozměru? zeptala se sama sebe a hned si odpověděla. *Protože bych ta místa hledala a způsobila bych nějaký problém.*

Opatrně prošla chodbou, koridorem čtvrtého rozměru, do knihovny, přitom vzpomínala, jak v knihovně popíjeli s Rowanem čokoládu a hledali knihy s obrazem fontány. „Našel mi knihy o rimu," zašeptala a vzhlédla k patrovému ochozu, kam až po schodišti vyšplhali. „Potkali jsme se v Motýlí věži. A před chvílí se mi o tom setkání zdálo… Jasně přece," rozhodla se.

Do svítání bylo daleko a jinovatka pokrývala půdu v takové vrstvě, až vyvolávala dojem sněhu. Marina téměř vylétla ze zámku, zachumlaná do teplého pláště. Byl zelený a pokrytý bílou výšivkou, která také vypadala jako všudypřítomná jinovatka.

„Liško," rozhlédla se Marina a strážkyně podobná rudému plameni se ihned objevila vedle jejích nohou.

A jinovatka sněžila, protože byla těžká, neboť stále houstnoucí mlha ji živila. Marině klouzaly po nose roztávající vločky. Nalepily se jí na vlasy vykukující z kapuce.

Natáhla nosem, tak silnou vůni vody dříve necítila. A slyšela zvuky, které dříve neslýchala. Před sedmi lety by za mlhavé noci u zámku neviděla vůbec nic. Kdysi by přísahala, že kromě mlhy a trávníků a stromů je okolí opuštěné.

Svět se proměnil. Zaplnil. Tam, kde pro ni dříve rostla jen nízká tráva, nyní viděla zářící stromy, žijící ve vyšším rozměru. Dříve pouze vnímala jejich nevysvětlitelnou energii vlnící se nad trávníkem. Teď je nejen viděla, ale také slyšela a cítila jejich podzimní vůni, kterou narušila sněžící jinovatka. A mezi ní se Marině kolem hlavy třepotali motýli. Avšak nikoli ti třírozměrní, ti by v mrazu nevzlétli. Tito motýli zářili, byli utkaní ze světla, patřili na vyšší snovou hladinu a lidé by je mohli zahlédnout jen jako mžitky, jiskry, mihotání.

Kráčela lehce, jako by sama byla utkaná z páry, ani jednou jí pod chodidly namrzlá tráva nezapraskala. Aniž si to uvědomovala, byla naprosto ponořená do snové hladiny. Kdyby se ocitla v Jelení vísce, všimly by si jí pouze kočky, psi, ptáci a batolata. Lidé by ji neviděli, jen ti nejvnímavější by při jejím průchodu cítili její energii.

Dotkla se nejbližších zářících kmenů, byly reálné, pevné a zároveň se hýbaly, byly neuvěřitelně živé. Flóra se náhle zdála být faunou. Cítila bříšky prstů teplou kůru stromů. Cítila jejich vůni. Dotkla se vloček jinovatky, která se lepila na větve. Vločky ztratily podobu šestiúhelníků, připomínaly bachraté korálky. A vůně vody nesené mlhou byla tak silná, opojná.

V blízkosti stromů se jí hlavou mihly obrazy a ona zjistila, že vnímá přesně to, co stromy. *Jejich vjemy jsou jako zrcadlo,* napadlo ji, když spatřila ve své mysli také sebe. Stromy ji viděly zachumlanou do pláště, obklopenou září jako slunce. *Také proto se jmenuju Marina, Zářivá,* vzpomněla si na původ svého jména. A dále sledovala

obraz, který jí stromy předávaly. Viděla sebe teď, dříve i v budoucnu s korunou na hlavě.

Mysli jen na přítomnost, zaslechla náhle Ainin varovný hlas. *Když se budeš zabývat minulostí, utopíš se ve smutku. Když budeš přemýšlet nad budoucností, rozhoří se ti v duši neklid. Jen když se myslí zaměříš na přítomnost, dosáhneš klidu a harmonie.*

Marina zamrkala, zatřepala hlavou. *Jo, to mi mamka vždycky říkala. Jenže… Nikdy předtím jsem si na tahle slova nevzpomněla. Kdy mi to tedy mamka říkala? A navíc, ona na mě mluvila prajazykem?*

„Světlano, vidím se vykročit ještě dřív, než udělám krok. A když takhle odhrnuju větve, taky vidím, že se větve dotýkám dřív, než se jí opravdu dotknu. Ruší mě to. Zvyknu ti na to někdy?“ zašeptala a svůj hlas slyšela ozvěnou ze všech stran.

„Zvyknete,“ přikývla Světlana. „Stačí, když si přestanete vytvářet budoucnost ve vlastních myšlenkách.“

„Když já mám odjakživa tak divokou fantazii,“ namítla Marina, a když se podívala Světlaně do očí, vyskočila jí v mysli další neznámá scéna.

„Světlano, Světlano, počkej!“ slyšela se volat prajazykem a matčina pobočnice Světlana před ní utíkala po chodníku v zahradě, malá Marina za ní natahovala nohy a už ji měla na dosah. Mrkla a zpátky ze světa myšlenek nyní už v zamlženém parku pohlížela na prastarou plavovlasou vílu, která stále vypadala jako mladá dívka.

Světlana na ni zpytavě hleděla. „Výsosti, je všechno v pořádku?“

Marina přikývla. „A víte co, Světlano? Nemohly bychom si oficiálně tykat? Já vám občas neslušně tykám, když jsem nervózní a rozrušená.“

Světlana se zahleděla se do mlhy. „Výsosti, také vám občas tykám. V extrémních situacích se mi to zdálo vhodnější, naléhavější. Nyní se za své chování omlouvám," sklonila hlavu.

„Ne, počkejte," chytla ji Marina za ruku a situace jí připomněla podobnou scénu s Anetou v Kentaurionu.

Světlana zakroutila hlavou. „Výsosti, až teď vstoupíte do Muriásu, budou vám víly a elfové, kteří vás neznají osobně, dokonce onikat. A stejně tak i elementálové v ostatních královstvích. Dokonce až se vrátíme do Kentaurionu, budou se k vám chovat úplně jinak. Navíc ti… já vím, že to nechcete slyšet, ale musím vám to říct… ti, kdo znali vaši sestru Mani, si teď už opravdu nebudou jistí, že před nimi nestojí ona."

Marinu náhle zachvátilo silné déjà vu. „Světlano," uchopila vílu za rukáv. „Jsme v parku nebo kde to jsme? Slyšíte ten vítr? A vodopád?"

Rozhlédla se a vidina byla pryč. „Doufala jsem, že mě tyhle stavy po metamorfóze přejdou, ale nepřešly," zachraptěla. *A to, cos mi, Rowane, v dopise napsal… Nevěděla jsem, jestli ti mám věřit, ale…*

Vtom do ní rudá ďáblice dloubla čenichem a položila jí packu na nohu.

„Já vím, liško, jdeme," přikývla Marina a dále plula energiemi všech třírozměrných i čtyřrozměrných entit, které vysílaly své energie stejně husté jako mlha. Všechno k ní vysílalo obrazy své minulosti, přítomnosti a budoucnosti.

„Tudy," ukázala jí Světlana do mlhy, skrze kterou prosvítalo stromořadí tvořící dlouhou uličku.

„Ale vždyť…" chtěla Marina namítnout, že k Motýlí věži se jde doleva. *Jak to?* zamrkala překvapeně, když zrakem pronikala mlhou a věž se zdála být v dálce ponořená do země.

To musí být tím prostorem, došlo jí. *Je to stejná zkratka, jakou jsem se dostala do knihovny na opačné straně zámku…*

„Světlano, po takových cestách se můžeme jako elementálové přemisťovat tak rychle, že z nás mají lidi strach?“

Světlana přikývla. „A nejen rychle, ale taky do míst, kam není přístup v třírozměrném světě.“

A cesta dolů vedla nahoru a už stály před Motýlí věží.

Jsem zmatená, ohlédla se. *Cesta sem vedla dolů, ale zpátky vede taky dolů? Tohle budu muset pochopit. A hodně rychle! Nakonec knihovna je o patro výš než maminčina ložnice a šla jsem tam rovně.*

Věž, před níž nyní se Světlanou stály, nevypadala stejně jako ta, v které potkala Rowana. Na třírozměrné stavbě tehdy neviděla to, co elfové stavitelé postavili ve čtvrtém rozměru. Původně prázdné oblouky v přízemí teď byly zdobené vitrážemi, které bránily vločkám proniknout dovnitř.

Sníh a jinovatka mají svůj další rozměr, který jsem dřív neviděla. Proto pod oblouky nikdy nepršelo, ale já jsem do nich mohla lehce vstoupit, pochopila. A když se dívala vzhůru na lesknoucí se věž, už rozuměla tomu, kam vedou dveře ze schodiště. Ne, nejsou v obvodové zdi pro sebevrahy, jak se jí předtím zdálo. Kolem věže se před jejími zraky točilo vnější schodiště uzavřené za květinovými a motýlími vitrážemi.

„Půjdu dovnitř sama,“ rozhodla.

U schodiště se nadechla staré známé vůně a vzpomínala, jak tehdy poprvé stoupala vzhůru jako v duze, kterou tvořilo světlo dopadající dovnitř skrze okna vyplněná barevnými skly.

Teď zatím slunce ještě stále nevyšlo, prostor však ozařovaly energetické aury všeho kolem a Marina nepotřebovala ani lucernu, ani denní světlo.

Rowane, budeš tam nahoře? Promluvíme si spolu? Nezmizíš jako před chvílí v zámku? říkala si, když se blížila k hornímu patru. Když už schody dále nevedly, stála pod klenutým stropem, ukovaným

z blýskavého kovu, pod korunami stromů se stříbrnými kmeny. Stolek s židlemi se jí zdál zdobenější než tehdy a u okna byla vyšívaná pohovka. Popošla k ní, dotkla se jí. Opatrně si na ni sedla a liška vyskočila za ní.

Měkké zvuky věcí kolem je obklopovaly, protože ve čtvrtém rozměru nikdy nevládne naprosté ticho. Dotkla se lístků na větvích. Mezi nimi a jejími prsty zazářila a přeskočila nečekaná energie. Marina si povzdychla, opřela se o opěradlo pohovky a zavřela oči.

Rowane, přijď, prosím. Potřebuju s tebou mluvit. Moc, moc, moc. Lásko…

Liška vedle ní se napřímila a Marina otevřela oči. „Babičko?" zašeptala překvapeně, když na posledním schodě nespatřila očekávaného elfa, ale paní Lunu v bělostném rouchu s krajkovými závoji kolem hlavy.

„Vnučko, Marino, jsem tak ráda, žes sem přišla. I když vidím na tvé zklamané tváři, žes čekala někoho jiného," usmála se smutně a posadila se vedle lišky. A potom natáhla ruku a sevřela Marininu dlaň.

Marina z ní vnímala esenci Aine a konejšivost jejího stříbrného svitu, kterým za nocí hledí na Gaiu.

Přikývla. „Chtěla jsem zkusit nějak se ve snu napojit na Rowana. Nemůžeme najít jeho duši. Ani v Zásvětí, ani tady na zámku, dokonce ani když jsem s ním v ložnici."

„Já vím," pokývala Luna hlavou. Závoje se jí přitom kolem hlavy vlnily, jako by na ně gravitace Gaii nepůsobila. Avšak jen zdánlivě, neboť když se jí uvolnil pramen stříbrných vlasů, spadl jí podél obličeje. „Má matka pátrá v Zásvětí, Marena pátrá v Zásvětí, ale Rowan nikde," přisvědčila Marině. „Jenže, vnučko, hledej duši v nekonečnu."

„Rowan mi nechal knihu a dopis," říkala Marina tiše. „Prozradil mi věci, které nikdo neví. A jenom on mi může dát odpovědi na otázky, které mě po přečtení jeho dopisu napadly. Pro nás pro oba jsou to nesmírně důležité otázky. Mám naději, že ho uzdravím. Ale potřebuju odpovědi… Babičko, on buď někde bloudí, nebo je uzavřený ve svém těle. V tom případě ho musím dostat z toho vězení. Aby mohl znovu žít, aby měl radost ze světa a…" Marina se dívala do šedých očí paní Luny. Do očí plných slz. Jí samotné stékaly hořké slzy do krku. „A musím zbavit svět mlhy. Jinak to tady všechno zahyne," vyhrkla.

Paní Luna ji vzala za obě ruce. „A právě kvůli mlze jsem tady. Tvá matka se s mlhou také trápila, když přišla o manžela a dceru. Ta mlha totiž, Marino, a to ti Aine nechtěla nikdy dříve říci, je oddělenou součástí těla mého, těla tvé matky i tebe."

Luna se odmlčela a Marina tázavě povytáhla obočí.

„Aine mi říkala, že si tě prostřednictvím našich genů ve snu zavolala paní Tiamat. Vidělas ji krásnou tak, jak tehdy byla. Vidělas, jak žila v symbióze s vodou. Lidé by o ní řekli, že byla vodní Titánkou, planetou. Když umírala, předala vodu nám. Gaie a mně. A já ji předala vám. Všem svým dcerám a synovi a oni mým vnučkám. Jak žila voda s naší matkou, žije s námi. A přichází, kdykoli jsme já, ty, Aine, všichni z našeho rodu nešťastní. Voda v podobě mlhy nám pomáhá se zastavit, uklidnit se a najít řešení. Voda dodala odvahu naší matce, když čelila tomu smrtelnému útoku na své oběžné dráze."

„A voda v moři mi pomohla vymyslet, jak se dostaneme z Pohřbeného města," došlo Marině. „Já jsem si vždycky říkala, že to nebylo tak úplně z mé hlavy. Myslím ten nápad s rybičkami. Vždyť jsem byla naprosto ochromená strachem," Marina si ztěžka povzdychla.

A paní Luna pokračovala. „Kdo umí vodě a mlze naslouchat, ať už jsou to elementálové, nebo dokonce i lidé, má vyhráno. Pro tebe, Marino, je voda tvé podvědomí, tvé druhé já. Proto jí je tady nyní tolik. Proto ta mlha. A aby se Gaia mlhou nezalkla, potřebuješ se naučit s mlhu spolupracovat."

Marina poslušně přikyvovala. Paní Luna vyzařovala tolik vřelosti a jistoty, až se Marině aspoň na krátkou chvíli trochu ulevilo. Pocítila záchvěv jistoty, že Rowana vyléčí, i když si nebyla tak úplně jistá, jak na to.

„Když je mlhy příliš, škodí celému světu," pokračovala paní Luna. „Čekala jsem, až vyjdeš ze zámku. Nechci teď do zámku vstupovat, abych nenarušila síly svého amuletu, který chrání Rowana. Marino, stala ses konečně vílou, přesně takovou, jako je tvá matka. A já ti nyní položím otázku. Když se na chvíli ztišíš, zahledíš se do nekonečna a necháš na sebe působit okolí, co cítíš?"

Marina, do této chvíle sedící s ohnutými zády, se napřímila, rozevřela dlaně a natáhla prsty jako kočka drápky. Zamyslela se a rozprostřela své vědomí do šíře.

„Cítím… Dřív… když jsem byla malá, neuměla jsem si představit, že ve vzduchu je vzduch," říkala a obklopená nejen vzduchem a energiemi vnímala sílu, která ji uchvacovala nejsilněji.

„Cítím tíhu. Jsem napojena na něco, co nevidím, jen cítím. Je to smutné, krásné, vážné, laskavé. A nádherně to zní takovým tichým tónem. Je to všude, a jako kdyby mě to drželo pohromadě, a zároveň mě to táhne ke všemu, co je kolem nás," skončila s popisem oné opojné síly.

Luna přikývla. „Lidští vědci tu sílu nazývají gravitací, my láskou. Láskou vesmíru. Dává všechno do pohybu. Tvoří i ničí. Všichni jsou na ni napojeni, ale neuvědomují si to. A jak říkáš, je všude. I když tě tíží samota, jsi neustále napojena na sílu lásky. I když

se utápíš ve starostech, jsi napojena na lásku. Prochází tvými sny, myslí, tělem. Je osnovou zázraků. Avšak," paní Luna zvedla ukazovák, „jako Ainina dcera, moje vnučka, jsi nyní hybatelkou této síly lásky. Dokážeš ji nejen vstřebávat, jako to umějí ostatní bytosti. Na rozdíl od ostatních elementálů a lidí dokážeš sílu lásky množit a vydávat dále. Což je podstatou rituálů, které tě čekají."

Marina vnímala proudy láskyplné gravitace, které si kolem sebe dříve neuvědomovala. „Ale ta síla… unavuje mě, babičko."

„Jsi nositelkou lásky, a nyní se pro tebe stala břemenem. A proto toužíš spočinout v Rowanově náruči, aby sis odpočinula."

„Odpočinu si od síly lásky v náruči lásky," povzdychla si Marina. „Babičko, rimu může Rowana zachránit a já jsem jediná, kdo ho dokáže přivést. To jsem si přečetla v deníku. Ale když jsem o tom vyprávěla mamce, nic na to vlastně neřekla. A já mám divnou předtuchu, že maminka ví něco… Babičko, ty náhodou nevíš, kde je rimu? Kam mám jít?"

Paní Luna se dotkla prsty její tváře. A s vážným výrazem pravila: „Nevidím ani jednoho z rimu. Jenže, má milovaná, já nevidím na konec vesmíru, nedohlédnu všude. Jsou vyšší entity nade mnou, které vidí více."

Kam se poděli králové? 2.

Obrazy jsou jako dveře, které se otevírají do neprobádaných síní.
Arthur Edward Waite, *Obrazový klíč k tarotu*

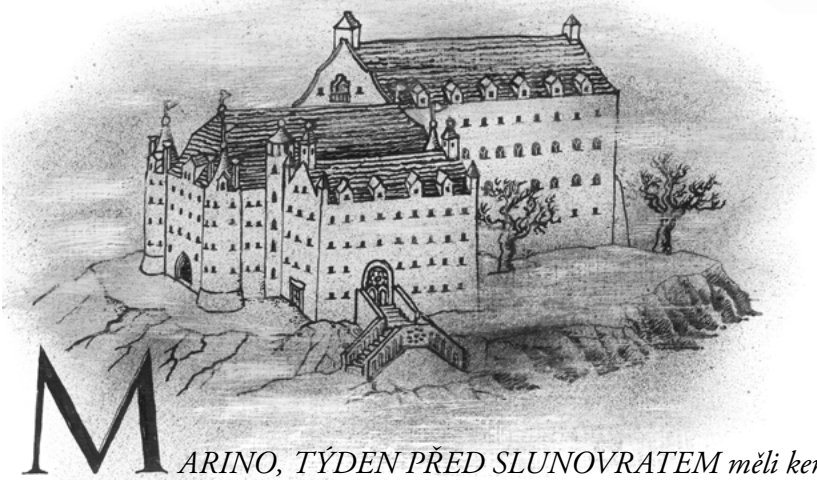

MARINO, TÝDEN PŘED SLUNOVRATEM měli kentauři strach a my taky. Chybíte nám oba. Bojím se o vás a mám neustále pocit, že se nám něco ztratilo. A dějí se tady divné věci. Ale teď popořádku. Nejsem taková literátka jako ty. Jsem strašně ospalá, naštěstí mamka jela s tetou a Eddiem nakupovat. Tom hraje s kluky nějakou stupidní online hru, prý aby se vzpamatoval z toho divného týdne. A taky říkal, že si musí zvyknout na náš lidský svět. Jak to, že se mu po té noci u klenotu nechce spát? Já asi brzy usnu. Jsem tak neklidná, netrpělivá, chtěla bych s tebou mluvit. Ishan nám totiž ráno po průchodu labyrintem oznámil, že ses probudila. A pak si nás holky vzal profesor

Černunnos do lycea a tam nám udělal přednášku o tom, co způsobil. Ale to už určitě taky víš.

Médea se zahleděla do okna. Ráno po slunovratu, když je doslova omráčené tou novinou profesor Černunnos propustil z prázdného lycea, si posbírali své věci – stejně už byli sbalení – a odešli domů na vánoční prázdniny. V prázdném domě tady v podhůří Krušných hor slyšela tiché zvuky lednice, doplněné ťapkáním tlapek tetiny letité kočky, která se vydala hledat společnost právě u Médey. Zvenku dívka vnímala pohyb zajíců, kteří si zase našli díru v plotě vzadu u túj. V nose ji šimral suchý vzduch stoupající od radiátorů, ale dokázala si vybavit vlhkou vůni mlhy a jinovatky za okny.

„Marino, Marino, co teď budeš dělat? Takhle se to zamotalo ještě víc. Profesor tě vlastně připravil o tvou identitu…“ povzdychla si Médea a smutně si podepřela bradu.

Vtom jí pípl mobil. Bratranec psal ze svého pokoje, aby se nemusel zvedat od počítače.

PUST SI ZPRAVODAJSTVI V TV. TEJDEN TU NEJSME A SVET SE ZBLAZNIL.

Médea se na Tomovu zprávu zatvářila nechápavě a mrkla na kočku. Ta se právě uvelebila na posteli mezi dokonale srovnanými polštářky. „Máme si pustit telku. Na tu ty koukáš ráda,“ namířila Médea ovladač na malý retro přístroj, který si kdysi vyprosila ve výprodeji. Našla kanál se zpravodajskou stanicí a za chvíli hleděla na obrazovku ještě nechápavěji než na Tomovu zprávu.

„U všech rohatých, jsou normální?“ vyjekla. A to už k ní do pokoje vlétl Tom.

„Přehlídka blbosti," komentoval události na obrazovce. „Oni v tý pražský mlze plný smogu na Václaváku demonstrujou proti tomu, že se připravuje zákaz jízdy osobníma autama. Chystají se nějaký povolenky pro lidi, co se jinak do práce nebo do školy nedostanou."

Médea se mračila na obrazovku. „Demoška, na které nejsou v mlze vidět demonstranti. Akorát ten na tribuně je slyšet. A má teda protivnej hlas."

Kamera se právě zaměřila na mluvčího iniciativy, která demonstraci proti opatřením na zmírnění smogové situace svolala. „Ano, vážení, je to pravda," podtrhl mluvčí to, co právě řekl do mikrofonu na tribuně. A rozhořčeně pokračoval dál. „Ano, situace je den ode dne horší. Mlha je po celé Evropě naprosto nasáklá zplodinami. Lidé s nemocemi dýchacích cest mají velké komplikace, u mnoha dalších lidí se teprve nyní projevilo, že jsou astmatici. Na mnoha místech v Evropě téměř nestačí kapacita nemocnic, je nedostatek dýchacích přístrojů. A poněvadž se nemůžou zastavit úplně všechny továrny, protože mnohé vyrábějí životně nutné věci, a už vůbec nemůžeme zastavit elektrárny, tak vlády nás občany evropských zemí podrazily."

Z mlhy se ozval potlesk a pískot.

„Ano, podrazily," zopakoval znovu řečník, když se pískot utišil. „Proč vlády nepracují na tom, aby mlhu rozptýlily? Proč nehledají viníka a nezavřou ho? Máme takových vědců, techniků, tajných agentů. Platíme je ze svých daní. A co namísto toho dostaneme? Zákaz využívat automobily. Vlády nám ukrajují z našich svobod. A kvůli komu? Kvůli jejich neschopnosti a kvůli astmatikům, kteří namísto aby zůstali doma u čističek vzduchu, courají po nákupech."

Opět se ozval souhlasný potlesk a pískot a Médea vztekle rozhodila rukama. „Toho snad pustili z blázince?" vykřikla a ze sedu

vyskočila před televizi. „Co si to dovoluje? Napadá nemocné lidi? Co je to za zrůdu? A co ti demonstranti? To nemůžou vydržet trochu nepohodlí? To kvůli jejich vadný psychice, kvůli jejich sobectví mají lidi slabší na plíce žít jako ve vězení? A oni si přece taky musí nakoupit a chodit do práce. To mají umřít, aby si takoví hnusní sobci mohli vozit líný zadky v autě?“ Médea se vzteky téměř zalykala. „Až se Rowan uzdraví, tak se mlha…“ Médea zmlkla. Brada se jí rozklepala a přikryla si ústa. Vzlyky se ale zakrýt nedaly.

Tomáš celou dobu mlčel. Měl taky na krajíčku.

„Co když už na nás Rowan nikdy nepromluví?“ utřela si tváře. „Kde bude za tisíc, za sto tisíc, za milion let? To tam pořád bude ležet a Marina u něho? Měl tolik energie a o všechno přišel. Nás něco čeká, jeho nečeká nic… Já se totiž bojím,“ plakala Médea a slzy jí tekly po tvářích. „Bojím se, že ho nikdo nevyléčí. Když se to nepovedlo ani profesoru Černunnovi, tak kdo jiný tady na Gaie má větší léčivou sílu? Bojím se, že… Jak Ella říkala, že Marina po přečtení té knihy prohlásila, že Rowana vyléčí… Tak se bojím, že se to Marině prostě v hlavě nějak pomotalo. Šla na ni metamorfóza a ona blouznila. Tome, opravdu tě nenapadá žádné vysvětlení, proč Rowan tu knihu Marině vzal a tahal nás za nos?“

Tomáš zakroutil hlavou.

„Já tu televizi vypnu,“ zašeptala a natáhla se pro ovladač.

Bratranec přikývl.

Marino, asi bych ti tohle neměla dávat číst, vím, že jsi nešťastná. Jenže je to důležité a vrtá mi hlavou, co řekla moje mamka. Prý největší úpadek lidských jedinců nastává, když odmítají chránit zdraví a životy ostatních lidí.

Mamka říkala, že až Rowana vyléčíš a mlha se zvedne, neměli bychom na tuto situaci zapomenout.

V noci s tetou běžely dolů do vesnice k sousedům. Jedna naše známá má těžké astma a museli ji kvůli dýchacím obtížím odvézt do nemocnice. Má tři malé děti a manžel pracuje na směny v Praze, takže se tak narychlo neměl o děti kdo postarat.

Médee začala dopisovat propiska, takže s ní divoce čmárala při pokusu ji oživit. Nakonec sáhla do penálu pro jinou. *Tuhle mi dal jednou Patrik,* vzpomněla si. *Měla bych ji vyhodit. Ale ne, jsem přece dospělá. Propisku využiju a vyhodím ji potom.*

Určitě si, Marino, vzpomeneš, jak zničený byl starý král Balduin, když prošel klenotem při zatmění Luny. Tenkrát se mi zdálo, jako kdyby ho tam uvnitř mezi menhiry někdo napadl. A mezi kentaury se šeptá, že samy menhiry ho prý nechtěly pustit dál. Tebe přece taky přitahovaly. No a zatímco se metamorfuješ, tak tady se kvůli králi dějí věci, pokračovala v psaní. Pak se zahleděla před sebe a znovu se jí vše odvíjelo v paměti jako neuvěřitelný film. A začalo to minulou sobotou, kdy jí mamka naprosto nevinně přikázala, aby s Eddiem procvičila čtení.

„Přečti to pořádně," zlobila se před týdnem Médea na bratra, který se kroutil u slabikáře a vrhal zamračené pohledy na zabavený tablet. V Eddieho pokojíčku se na ně ze všech stran valili plyšáci a Eddie neměl vůbec snahu se něco naučit.

„Tak přečti aspoň ta písmena," vrčela Médea.

„M, O, L," cedil Eddie skrze zuby.

„No a co to je za hmyz?" napovídala mu. *Kde je ta mamka? Co s tou klientkou tak dlouho probírá? Eddie nejen že potřebuje logopedii, ale asi bude i dyslektik. Doufám, že se to pak u něho metamorfózami zlepší. I když Tom s Vildou byli na češtinu a ájinu taky dlouho natvrdlí. A Tom měl taky všechny tyhle poruchy, ale teď už je ok.*

Eddie ohrnul ret a zíral na písmena.

„No tak ještě jednou, Eddie, přečti to slovo po písmenkách."

„M… O… L…"

„No a to je…"

Nic. Ticho.

Eddie zkrabatil pusu.

Vsadím se, že se rozbrečí a svede se to na mě, že ho mučím, a mamka se nikdy nedívá do minulosti místa, aby zjistila pravdu. Prý jsem ta starší, mám mít rozum, naštvala se. Zvedla se a šla k oknu. V té husté mlze nebyl vidět ani bazén. Šeřilo se. *Za čtyřiadvacet hodin budu zase v Kentaurionu. To město nenávidím. Je sice tam hodně milých kentaurů, ale chtěli mi zabít kamarádku. A zabili Rowana. Jak dlouho ten elf takhle vydrží žít?* zamračila se. Natáhla ruku a zvedla plyšového medvěda sedícího na polici mezi dalšími hračkami.

„Eddie, přečti mi znovu ta písmena," vyjela na bratra vztekle.

„M… O… L…"

„A teď to přečti dohromady."

Zase ticho.

Médea natáhla nosem vzduch jako silný drak, který se chystá vzápětí chrlit oheň. Namísto ohně však po bratříčkovi mrskla medvěda.

„Mol," vyjekl Eddie a rozbrečel se. „Mamíí."

„Přestaň bulet, jinak napíšu Ježíškovi na Boží Dar, že bys pořád jen hrál na tabletu hry a že se neučíš. Když to zítra pošlu, v úterý to na Božím Daru Ježíšek má. Vždyť víš, že je to odsud kousek. A žádný dárky ti nepřinese."

Eddie ztuhl. Leknutím přestal brečet a Médee právě pípl mobil. Vytřeštila oči na displej.

„Tomééé!" zaječela, aby ji na opačném konci domu zaslechl. Nemohla uvěřit tomu, co četla ve zprávě od Elly. *Marina se metamorfuje!*

Jak to? I když… Jasně. Ona je jiná než my. Částečně pochází z vyšších rozměrů. Vždyť je přímo vnučkou paní Luny, pousmála se Médea velice smutně a už psala ostatním. A v neděli odpoledne donutila tetu, aby je odvezla do školy co nejdříve.

„A teď tady trčíme a nikde nikdo," bručel Tomáš, když s kufry seděli ve vstupní hale křivoklátské Rafaelovy školy. Pili už druhé kapučíno z ekologického automatu, který se schovával za rohem ve výklenku s oknem pod otužilou palmou. Božská vůně kapučína přebíjela typický pach zámecké školy.

„Já se z toho Eddieho zblázním," povzdychla si Médea.

„On z toho vyroste," poplácal ji Tom po rameni. „Já jsem byl přece taky takový. Vzpomínáš?"

Médea přikyvovala. „Jenže ty jsi faun, ale on je nymfa," zašeptala, aby nenarušila ticho haly.

„Jako že já mám nárok být problémový a on ne?" podivil se.

Médea se nad sladkou pěnou kapučína zamyslela. „Hm, tak nějak. Ale neber to ve zlém."

„To bych řekl, že to nemá brát ve zlém," ozval se hlas z chodby, ústící do haly z levého křídla zakončeného skleníkem.

Médea i Tomáš se narovnali.

„Pane profesore, já jsem to tak nemyslela," dělala Médea na zástupce oči. „Vždyť já vím, že z vás má respekt celá naše republika. A že nejvíc pohádek se natáčí o vás čertech… faunech… Ale teď plácám nesmysly, protože jsem nervózní. Marina se metamorfuje, víte."

Profesor Černunnos k nim přisedl. Vážně si je oba prohlížel. „Čekali jsme, že se Ainina dcera bude metamorfovat dříve. Všechny energie, které v posledních dnech vydávala, tomu nasvědčovaly.

Ale neřekli jsme jí to, nechtěli jsme ji ještě více rozrušovat. Uvědomujete si vy dva, že se nyní mnoho věcí změní?“

Nedělní večery samy o sobě přinášejí nervozitu z konce víkendu. A toho studeného prosincového večera všichni směřovali na kolej královny Margarety, kde je čekal nejen čaj z Marinina čajníku, ale především válečná porada.

„Až na to sporadické osvětlení to tady máš jako v ateliéru,“ komentoval Kryštof vzhled Elliny komnaty s kresbami a akvarely na stěnách.

„To říkáš vždycky, ne?“ podívala se na něho kriticky Kydippé.

„Jo, a ty se zase chceš pořád hádat,“ zavrtěl Kryštof hlavou.

Kydippé právě teatrálně usrkávala čaj vonící bergamotem, a než stihla seknout drápkem zpět, Vilda začal rozkládat na tmavý stůl bílý papír. „Začínám poradu, Aidan přijde později –“

„Randí?“

„Představ si, Kydippé, že ne. Mají doma nějaké starosti,“ usadil ji Vilda jako obvykle a vyhrabal z batohu silný fix. „Slíbili jsme přece královně, že Marině pomůžeme. Takže než se Marina probudí, musíme přijít na to, co se to tady, u všech rohatých, celý podzim děje,“ zamračil se.

„Už jsme to probírali v sobotu online,“ prohlížela si Kydippé své nehty.

„Jo, zlatíčko, ale tys například byla pořád offline, Médeu otravoval brácha a Jenda nemohl najít nabíječku –“

„Jako kdybych já byl ten důležitý. Jestli tady má někdo detektivní střevo, tak jsou to právě Marina s Rowanem,“ kroutil Jenda hlavou.

„Jenomže Marina zrovna hybernuje a Rowan je zloděj,“ namířil Vilda na Jendu fixem. „Nebo aspoň jako zloděj vypadá. A o to tu

jde. Ello, tak ještě jednou: Jak se to odehrálo a hlavně co Rowan říkal, když ti dával tu krabici pro Marinu?"

Elle se zachvěly řasy a vzhlédla k Vildovi. „To bylo… bylo to asi týden po tom, co se kniha ztratila. Jenže to jsem netušila, že je v tom balíčku. Rowan s ním přišel ke mně do pokoje. Tvářil se vážně. Říkal, že uvnitř je něco nesmírně důležitého a že se Marina asi vyděsí, až to bude číst. Ale až si přečte jeho dopis, tak bude vědět, co ještě teď neví. A že doufá, že ho Marina pochopí," Ella sklonila tvář a polkla slzy. „Ptala jsem se ho, proč to Marině neřekne hned. A on mi odpověděl, že Marina je ještě příliš mladá, než aby to pochopila. A řekl, že obsah té krabice jí pomůže na její cestě, až on… nebude mezi námi. A přikázal mi, abych se o ten balíček starala. Kdyby se za tisíce let začal rozpadat, měla jsem ho znovu zabalit."

Vilda chvatně napsal na list papíru: POMOC MARINĚ NA JEJÍ CESTĚ.

„To je sice hezký, co ti Rowan řekl," pokyvoval hlavou Otík, „ale pořád to nevysvětluje, proč Rowan knihu vzal a zároveň vedl naše pátrání jako Sherlock Holmes. Vždyť i tys kvůli němu chodila opisovat písma do archivu, hledali jsme mistra Merodacha, dokonce jsme do toho zatáhli i Arthose, a Rowan si deník zatím rozluštil sám."

„No a to je na tom to nejdivnější," natočil si Ivo další šálek čaje a kapal do něj med. „Vždyť to písmo nerozluštil ani Nios, který pochází z vyšších rozměrů než Rowan. Tak jak to ten Rowan udělal?"

Médea stála u okna, zdálky slyšela údery kopyt kentauří hlídky, která klusala ulicí, a hleděla na svůj odraz ve tmě za sklem. „Mě napadá, že to písmo znal z minulého života. A že jakmile deník otevřel, okamžitě věděl, co čte, ale hrál divadlo. A protože věděl, co čte, a obsah by, jak sám řekl, Marinu vyděsil, deník radši sebral. Vzpomínáte, jak jsme dělali rozbor těch kreseb z deníku? Přesně takové si kreslí Marina."

„Myslíš jako, že by ten deník mohla psát Marina v minulém životě?“ zamyslela se Terka. „Ale jestli ho Rowan v minulém životě četl, tak se museli potkat někde… kdysi…“ zašeptala. „A on si to pamatuje a ona ne?“

Vilda připsal na papír: HYPOTÉZA – DENÍK ČETLI OBA – MINULÝ ŽIVOT – POTKALI SE.

„Akorát je teda divný, že jestli to psala Marina, proč si nevzpomněla ona?“ podrbal se Vilda fixem ve vlasech. „Hele, nalejte mi někdo ještě hrnek.“

„Nebude se ti chtít spát, ten čaj je silný,“ varovala ho Terka, ale chopila se jeho šálku, a když černá tekutina bublala z kohoutku, Vildovi vše došlo.

„No jasně, on si vzpomněl, protože mu mozek jede na sto procent, zatímco Marinin mozek se flákal tak na šedesáti.“

Teď zvedl ukazovák Kryštof. „To by všechno sedělo. Marina v Atlantidě napsala jakýmsi svým vymyšleným jazykem deník, šabti jí ho přinesla, protože vesmír usoudil, že ho bude potřebovat. Rowan se tenkrát s Marinou znal a rozuměl jejímu vymyšlenému jazyku, a jak deník uviděl, hned si na něj vzpomněl, deník si přečetl a usoudil, že Marina si nesmí vzpomenout, a prostě jí ho sebral.“

„A jak by se mohli znát? To zní přímo romanticky,“ zasnila se Šárka.

„Já bych řekla, že možné by to bylo,“ uvažovala Médea. „Jen si vzpomeňte, jak se spolu hned kamarádili. Jak k sobě tíhli. Byli od prvního okamžiku jako dva magnety. Bylo jasné, že skončí spolu. Rowan nedal Marině šanci mu uniknout. A ona ani nechtěla.“

Přikyvovali jí a Vilda napsal na list: KAMARÁDI – SOUROZENCI – MILENCI?

„Na co ty hned nemyslíš,“ zavrčela Kydippé.

„Ne, počkej," zarazila ji Médea. „Vilda má pravdu. Pokud Rowan znal Marinino tajné písmo, tak se museli znát hodně dobře. A museli si důvěřovat. Ty bys asi Vildovi neprozradila své tajné písmo, že?" upřela Médea na Kydippé svá modrá kukadla.

„No to ani náhodou," zavrčela Kydippé a navzdory stísněné atmosféře se tomu ostatní pochechtávali, zatímco Vilda jen povytáhl obočí.

„Jak tedy zjistíme, co v té knize je?" obrátila se na něj Médea, která se snažila detektivním přemýšlením zahnat myšlenky na Marininu metamorfózu.

„Mě napadá jen jedinej, kdo by nám mohl pomoct," odvětil Vilda. „Ale tím budeme muset pověřit tady Kryštofa."

Elementálové vidí v mlze dál než lidé a především v dálce, která je mimo jejich dosah, vnímají energie ostatních bytostí, proto si studenti cestou do lycea nepřipadali v ulicích osamělí tak jako v mlze lidé. Stejně jako ve světě u lidí byla mlha pekelně hustá a načichlá. Tady kouřem z komínů. Navíc jim zmáčela pláště, klobouky i vlasy a pod podrážkami jim křupala a podkluzovala jinovatka. Domy i stromy v parku před školou a samotná škola zvenku i uvnitř byly vyzdobeny jmelím, chvojím, červenými a zlatými stuhami, slaměnými zvonky a hvězdami, venku obalenými jinovatkou.

Uvnitř školy je přivítalo typické prosincové ráno s chodbami tonoucími v příšeří.

Kdyby si paní Háthor nevzpomněla, že nejlepší je začínat s jejím tarotem v pondělí ráno, šli bychom k nám na Křivoklátsko. Nějak mi ta naše malá škola chybí. Byla taková domácí, tady jsme prostě cizí. Už aby bylo zítra, přála si Médea, když míjeli další desítky zívajících studentů.

„Marina měla mít referát," vzpomněli si při vstupu do severního auditoria.

„Jenže tady není, takže doufám, že paní profesorka místo toho nebude orientačně zkoušet," protáhla Terka obličej. „Já se prostě těch jejích záludných otázek bojím. Sice umím psychologické profily všech tarotových karet, ale kombinace mi jaksi nejdou. Nemám na to buňky. U nás v rodině se přece všichni zajímají o drahokamy a jsou zlatníci. Jsme přece nágy."

„Ale Daniela a profesorka Damiána jsou taky nágy a jak rozumějí kartám," namítla Šárka.

Usedli do první řady, kterou měli od začátku septimy vymezenou díky Marině. Médea se schoulila do vlhkého pláště, v auditoriu bylo studeno.

Boční galerie byly prázdné, mezi sloupy a lomenými oblouky neseděly ty stovky dalších septimánů jako při přednáškách. *Kde je ten Aidan?* stiskla rty zamyšleně, když dovnitř vcházeli místní studenti bez králova synovce. *Mám se zeptat Agathy? Není to hloupé?*

„Ahoj, nevíš, kde je Aidan?" kývl vzápětí na Agathu Vilda, takže se Médea už nemusela rozhodovat.

Agatha se tvářila nezvykle. Takový výraz u ní ještě neviděli. Přitom usedla, jako kdyby spolkla větev.

Hm, pomyslela si Médea. *Něco se děje. Že by se rozešli? Ale to by tady Aidan byl. To by tu spíš nebyla Agatha, tak už to chodí…* ponořila se Médea do vzpomínek na Patrika, až ji zamrazilo. Těkala očima po auditoriu, po výzdobě. *Proč mám pořád pocit, že na smrt nemocný je nejen Rowan, ale i Marina?* svraštila Médea rty i obočí.

„*Come…* Jak se má Marina?" zašeptal za ní náhle Lorenzo.

Médea se na něho obrátila právě s tím výrazem, který si před okamžikem nasadila. „Jak se asi může mít?" málem ho proklála

pohledem. *Blbý otázky. Se nedivím, Lorenzo, že jdeš Rowanovi na nervy,* zakroutila hlavou.

Vtom vešli do auditoria kentauři z Agathiny a Anetiny skupiny, jako vždy poslední. Jeden z nich byl mladý Cian Cathal, jehož staršího bratra Darragha všichni viděli při klání lučištníků. Však byl také Cian stejně jako Darragh podobný statnému dubu. Vedle Ciana kráčel drobnější světlovlasý Fion z Tauru, syn dalšího z královských lučištníků Johlina. Ten byl při klání lučištníků poražen Arthosem.

Cian s Fionem vypadali jako protiklady, snad proto se spolu přátelili. I to Médee prolétlo hlavou vždy, když je viděla. Nyní si všimla stejně jako ostatní jejich vážných tváří.

„Co se stalo?" zeptala se přísně Agatha. „A proč jdete zas pozdě? Za okamžik tu bude paní Háthor a urazila by se, že si nevážíte její práce pro nás," vynadala jim nakvašeně.

Agatha je po matce rozená učitelka, napadlo Médeu. *Jenže oba tihle kentauři to opravdu s těmi příchody těsně na čas přehánějí.*

Fion právě pohodil hlavou, aby se zbavil mokrého pramene vlasů, který mu padal do očí. „Pozdě jdeme proto, že jsme cestou sledovali krále Balduina. S gardou opustil město severní bránou a jel s nimi i Aidan."

Agatha se zarazila, ale Fiona nemusela do dalšího vysvětlování pobízet. Začal sám svým typickým jemným hlasem. A Cian ho doplňoval.

„V noci přišel z královského paláce za mým otcem i jeho otcem posel, že ráno vyjíždí garda za důležitým posláním," vysvětloval Fion. „Prý tak na týden."

„Ale nic víc se nedozvěděli," dodal Cian hlasem o několik oktáv níže. „A tak mě otec poslal do domu k Fionovi, abych se zeptal, jestli jeho otec neví něco dalšího. A protože naše starostlivé matky

chtěly vědět, aspoň kam pojedou, domluvili jsme se, a když garda vyjela, čekali jsme za rohem. No a viděli jsme s králem odjíždět i Aidana. Teď je spíš otázka, kam jeli."

Cian se při těch slovech tázavě podíval na dalšího ze spolužáků, Nuallána. „Neříkal něco tvůj praděd?"

Nuallán, který vypadal jako mladší vydání svého praděda, kancléře Birgy, a měl tedy rysy řezané jako dokonalá mramorová socha, zakroutil hlavou. „Zřejmě se musí jednat o přísně tajnou akci, o takových se praděd zmiňuje až po stovkách let."

„Takže teď ti vypráví, co se stalo třeba před třemi sty lety?" zeptal se ihned Vilda a Nuallán přikývl.

Pak se zamyslel. „Praděd se od posledního zatmění vracel domů z rady denně až v noci a ráno zase brzy odcházel do paláce. Víte, můj názor je, že to má co dělat s králem otcem. Já si myslím, že jel k Řádu Hvězdy severu, myslím, že se bojí –" Nuallán, budoucí královský rádce, větu nedokončil, protože do dveří vstoupila v jemné sluneční záři paní Háthor.

Médea se mračila na text, který Marině právě napsala. Vzpomínky na pět dní staré události jí defilovaly před očima a směřovaly ke zvláštnímu slunovratnému překvapení, které vyvolávalo velké množství otázek. *Marino, v tu chvíli jsme se od Nuallána nedozvěděli, čeho se bojí jeho prastarý pradědeček Birga. Paní Háthor jako obvykle doslova plula, jako když za chůze tančí břišní tance. Mezi kravskými rohy jí plála světelná sluneční koule a jako vždy nás zkoumala tím svým mateřským pohledem. Jednoho po druhém. A nejen Terka, ale i já jsem se krčila, aby mě nevyvolala. Vždyť už jsem ti říkala, že i když je mamka psycholožka, tak já si před Háthor připadám ve svých odhadech a kombinacích karet dost nejistá. Jak víš, Háthor nás pokaždé překvapí, a tentokrát nás překvapila neskutečně.*

Pod svícnem bývá největší tma, a tak i posluchači v auditoriu získali pocit, že se setmělo, když kolem procházela zářící paní Háthor. Stanula na stupínku a pomalu otáčela hlavu s těžkými rohy.

„Milí studenti, tento týden se naplnil očekáváním, nejistotou a obavami. Před sedmi dny jsem Její Výsosti Marině zadala, jak vy tomu říkáte, referát. Avšak podle energií, které z ní proudily, jsem věděla, že se blíží její poslední metamorfóza. Byla jsem zároveň požádána Jejím Veličenstvem královnou Aine, abych před její dcerou nedala nic najevo. A proto jsem potají zadala stejný referát dalšímu z Aininy říše."

Všichni se začali nenápadně rozhlížet. Kdo je tady ještě z Muriásu? Ella? Ta se tváří nezúčastněně. Nakonec všem padl zrak na jediného přítomného elfa. Zrudl.

„Ano, Lorenzo a jeho rodina léčitelů tráví více času v Muriásu než mezi lidmi, kde se také starají o léčení. Požádala jsem ho tedy, aby doma zpracoval to, co během týdne komponovala Marina. Možná si myslíte, že Její Výsost zpracovávala referát zbytečně. Omyl. Ona ho zpracovávala pro sebe."

Lorenzo hořel ve tvářích a stále přikyvoval. Háthor zatím nastavila dlaně do stran a z jejího světla před nimi vykrystalizovaly čtyři chvějící se světelné postavy jako ulité ze zlatého průsvitného skla. Čtyři mladé dívky se zastřenými tvářemi.

„Prosím, Lorenzo. Nechám ti tu jednotlivé princezny jako názornou pomůcku pro tvé spolužáky."

Ty jo, nejraději by hvízdla Médea. *Být tady dneska Rowan, tak závistí a žárlivostí pukne. Kdyby tady tak byl. Ale kdyby byl už zdravý, asi by spíš čekal na Marinu v zámku… A tenhle malý Ital by přežil.*

„*Allora…* tak tedy… Paní profesorko, spolužáci, nejdřív musím přiznat, že je pro mě a můj rod nesmírnou ctí hovořit zde namísto korunní princezny. Svůj referát jsem zpracoval u nás doma

v Muriásu, profesor Havran, pro vás tady možná známý pod jménem, které používá mezi lidmi, tedy profesor Rabenschwarz, mi poskytl svou knihovnu a cenné rady."

Paní Háthor spokojeně přikývla. Velmi pomalu, jak jen to její těžké rohy stahované gravitací dovolily.

Lorenzo zatřepal hlavou, aby odhodil neposlušnou kudrnu, která mu padala do očí, a nahlédl do svých poznámek. „Na začátku bych zopakoval, že každý z nás i z lidí má v sobě pouze a jen určité rysy některé z princezen tarotu. Víme, že všechny čtyři princezny jsou zosobněním statečnosti, soucitu, věrnosti a srdce. Jsou těmi, kdo stojí na počátku cesty. Jsou nadějí, vycházejícím sluncem, které slibuje nový krásný den."

U rybí šupiny, ten to ale říká hezky. To by Marina koukala, zírala Médea a přestala si psát do sešitu. *Poprosím ho pak, jestli by mi ty své poznámky nepůjčil, že bych je Marině a sobě vyfotila na mobil.*

„Profesor Havran mi řekl, že až se Její Výsost Marina probudí z metamorfózy, tak se pohádka, kterou si vyprávěli naši předkové v Muriásu, stane skutečností. Paní Hekaté předpověděla narození své pravnučky v dobách, kdy královna Aine a všichni přeživší na celé Gaie oplakávali mrtvé. Od časů, kdy se stavěl Muriás, kdy těžká mračna zakrývala nebe, se u nás vypráví o princezně klenotů, která v sobě spojí všechny čtyři princezny. I mně rodiče a prarodiče tuhle pohádku odmalička vyprávěli," vysvětloval Lorenzo a ukazoval přitom na světelné představy.

Čeho se bojí Birga? Takový neohrožený rádce! prolétlo Médee náhle hlavou. A Lorenzo se nadechl.

„Radil jsem se s profesorem Havranem a budu vám vyprávět o jednotlivých princeznách v pořadí, ve kterém se jejich vlastnosti prosadily u Její Výsosti Mariny. V pořadí, v jakém získala a ještě získá další klenoty. *Allora…* Takže ohnivá princezna holí," ukázal

Lorenzo na první představu elementálky se zastřenou nečitelnou tváří a kopím v ruce, „je živoucí bytostí, která touží poznávat svět. Miluje život, svou rodinu, své přátele, svou lásku. Má velké ambice, touží po úspěchu. A do všeho se vrhá s nadšením, které je přímo nakažlivé. A nyní pozor," zvedl ukazovák. „Pokud osobnost kohokoli ustrne v princezně holí, stane se z něj sobecká bytost."

Paní Háthor přikývla. „Správně, Lorenzo, nezapomněl jsi na negativní energii, kterou může každá z princezen škodit světu. Každý má v sobě kladné i záporné energie určité princezny. A jak se tedy NAŠE princezna klenotů z této destrukce vymaní?"

Médea se nenápadně rozhlédla na obě strany, aby viděla, co na to ostatní. *Agatha neposlouchá? Asi má starost o Aidana. Co když… co když Agatha něco ví a jen nám to nesmí říct? Vypadá to tak. A Aneta vedle ní se tváří na chlup stejně. Holky prostě něco tají.*

Lorenzo ukázal na vzdušnou princeznu mečů. „V Goriásu se Její Výsost Marina stala tou, která může světu přinést světelný meč, dar z vyšších rozměrů. Při metamorfóze v sirénu a při tréninku u cyklóny a při studiu si rozvinula schopnost chladného pozorování, jasného logického myšlení. Začala se měnit ve vynikající diplomatku, vyjednávačku. Avšak cesta cyklónou v ní vyvolala typické negativní vlastnosti princezny pohárů. Pro ty, kdo nejsou jejími nejbližšími, se nyní zdá být nedostupnou."

Médea si uvědomila, že ostatní mírně přikyvují.

Ts, to je drzost, stiskla Médea rty do čárky. *Co si to vůči Marině dovoluje! Rowan by mu dal!*

Lorenzo ukázal na předposlední princeznu, držící kámen s pentaklem. „Metamorfózou v kočku Bastet získala Její Výsost vlastnosti princezny pentaklů. Ta je spojená s Gaiou, živlem země, a věnuje se zodpovědné tvůrčí práci. Tahle milá pracovitá osoba je velmi plachá a raději pobývá o samotě…"

Aneta! napadlo Médeu. *Ta je typickou princeznou pentaklů.*

„Aby byla Její Výsost jako princezna klenotů vyvážená, harmonická, tak do týdne po probuzení," pokračoval Lorenzo, „získá kompletní síly vodní princezny pohárů, ke které její srdce směřuje. Jako labutí víla si dojde pro pohár s živou vodou Muriásu. Jako citlivá něžná princezna pohárů bude moci vstoupit do krajiny snů, dokáže kráčet Zásvětím. Dokáže se pohybovat grálem. Každou princeznu pohárů totiž tyto meditativní světy přitahují a může sama o sobě být velice zmatená, zasněná, prosnít celý den, celý život," odříkával Lorenzo pomalu a hleděl na světelnou podobu princezny pohárů, na dívku v plášti, která zírala do kalichu ve svých rukou.

„Ale právě naše princezna klenotů, na kterou věky čekáme, bude vyvážená. Budou jí patřit tři klenoty: kopí, meč a pohár. A po návratu z Muriásu sem do Kentaurionu ji ve Faliásu přijme klenot. Kameny labyrintu ji uznají jako budoucí královnu."

No to snad ne! chtělo se Médee vykřiknout. *Už při zatmění ji ty kameny táhly k sobě. Co když jí ublíží jako králi Balduinovi? A Arthos měl po průchodu labyrintem taky potrhané oblečení. A to jsou oba, Arthos i Balduin, jako hory, přitom to vypadalo, že je kameny odřely. A Marina je tak malá. Co když ji kameny rozmáčknou?* Médea se zamračila a s tímto výrazem pohlédla na Lorenza, který na ní právě spočinul zrakem. Překvapený její reakcí zamrkal. Netušil, že Médea nereaguje na jeho prezentaci, nýbrž že vede vážný vnitřní monolog.

„Vynikající, Lorenzo," pochválila ho profesorka. „Jsem ráda, že jste zmínil pohádku o princezně klenotů, kterou si v Muriásu váš lid vypráví. Království musí mít vždy následníka se stejnými, či dokonce lepšími schopnostmi, než má současný vládce. Jen tak je zajištěna budoucnost. Děkuji vám a nyní se podívejme na samotné